

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 7. julija 2015*

„Dostop do dokumentov — Uredba (ES) št. 1049/2001 — Dokumenti v zvezi s postopkom izvajanja pravil o konkurenci — Prošnja, ki se nanaša na vse dokumente — Zavrnitev dostopa — Prošnja, ki se nanaša na en dokument — Kazalo — Obveznost konkretnega in posamičnega preizkusa — Izjema v zvezi z varstvom poslovnih interesov tretje osebe — Izjema v zvezi z varstvom namena inšpekcij, preiskav in revizij — Prevladujoč javni interes — Odškodninska tožba — Obveznost obrazložitve“

V zadevi T-677/13,

Axa Versicherung AG s sedežem v Kölnu (Nemčija), ki jo zastopajo C. Bahr, S. Dethof in A. Malec, odvetniki,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopajo F. Clotuche-Duvieusart in H. Krämer, agenta, skupaj z R. Van der Houtom in A. Köhlerjem, odvetnikoma,

tožena stranka,

ob intervenciji

Saint-Gobain Sekurit Deutschland GmbH & Co. KG s sedežem v Aachnu (Nemčija), ki jo zastopata B. Meyring in E. Venot, odvetnika,

intervenientka,

zaradi predloga za razglasitev ničnosti Odločbe Komisije Gestdem 2012/817 in 2012/3021 z dne 29. oktobra 2013, s katero sta bili zavrneni prošnji za dostop do dokumentov v spisu zadeve COMP/39.125 (Avtomobilsko steklo),

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi S. Papasavvas, predsednik, N. J. Forwood (poročevalec) in E. Bieliūnas, sodnika,

sodna tajnica: K. Andová, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 11. februarja 2015

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nemščina.

Sodbo

Dejansko stanje

- 1 Z Odločbo C(2008) 6815 final z dne 12. novembra 2008 v zvezi s postopkom izvajanja člena [101 PDEU] in člena 53 Sporazuma EGP (COMP/39.125 – Avtomobilsko steklo) (v nadaljevanju: odločba Avtomobilsko steklo) je Komisija evropskih skupnosti ugotovila sodelovanje različnih podjetij pri skupku sporazumov ali usklajenih ravnanj v sektorju avtomobilskega stekla in jim je naložila globe v skupnem znesku 1,383 milijarde EUR.
- 2 Med zadevnimi podjetji in naslovniki odločbe Avtomobilsko steklo so družba AGC Flat Glass Europe SA (zdaj AGC Glass Europe SA), družbi AGC Automotive Europe SA in AGC Automotive Germany GmbH (zdaj AGC Glass Germany GmbH, v nadaljevanju skupaj: AGC) ter družbe Saint-Gobain Glass France SA, Saint-Gobain Sekurit France SA in Saint-Gobain Sekurit Deutschland GmbH & Co. KG (v nadaljevanju: skupaj: SG).
- 3 Z dopisom z dne 16. februarja 2012, ki je voden pod referenco Gestdem 2012/817, je tožeče stranka, družba Axa Versicherung AG, ki je zlasti dejavna v sektorju avtomobilskega zavarovanja v Nemčiji, pri Komisiji vložila prošnjo za dostop do celotnega kazala spisa v zadevi COMP/39.125 na podlagi Uredbe Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 1049/2001 z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 3, str. 331; v nadaljevanju: prva prošnja). Tožeča stranka je to prvo prošnjo utemeljila s potrebo, da utemelji odškodninsko tožbo, ki jo je 31. januarja 2012 vložila pri Landgericht Düsseldorf (zvezno sodišče v Düsseldorfu, Nemčija) zoper AGC, v zadevni postopek pa je bila SG kasneje pozvana kot nujni sospornik. Z odločbo z dne 7. marca 2012 ji je Komisija odobrila delni dostop do zaprosenega dokumenta in navedla, da ji drugih delov dokumenta ni mogoče posredovati, saj so zajeti z nekaterimi izjemami od pravice dostopa do dokumentov, ki so določene v členu 4 Uredbe št. 1049/2001 (v nadaljevanju: odločba z dne 7. marca 2012).
- 4 Z dopisom z dne 18. junija 2012, ki je voden pod referenco Gestdem 2012/3021, je tožeča stranka pri Komisiji vložila novo prošnjo za dostop do neokrnjene različice vseh dokumentov iz spisa v zadevi COMP/39.125 (v nadaljevanju: druga prošnja). Ta prošnja je bila z odločbo z dne 3. avgusta 2012 zavrnjena.
- 5 Z dopisoma z dne 23. marca in 17. avgusta 2012 je tožeča stranka pri Komisiji vložila potrdilni prošnji za dostop do zadevnih dokumentov. Z Odločbo Gestdem 2012/817 in 2012/3021 z dne 29. oktobra 2013 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba) ji je Komisija odobrila širši dostop do kazala spisa v zadevi COMP/39.125 kot v odločbi z dne 7. marca 2012, v preostalem pa je potrdilni prošnji zavrnila.
- 6 Do tega sklepa je Komisija prišla na podlagi ugotovitve, prvič, da so dokumenti, na katere se nanašata prošnji tožeče stranke, del spisa postopka, v katerem je bila izdana odločba Avtomobilsko steklo, da je bilo pri Splošnem sodišču zoper to odločbo vloženi več ničnostnih tožb, pri čemer postopek v teh zadevah še poteka. Dodala je, da so bile pri Splošnem sodišču ničnostne tožbe, v katerih postopek še poteka, vložene tudi zoper sklep pooblaščenca za zaslišanje v zvezi z objavo dokončne nezaupne različice odločbe Avtomobilsko steklo (točka 1 izpodbijane odločbe).
- 7 Drugič, Komisija je opredelila obseg teh dveh prošenj tožeče stranke. V bistvu je ugotovila, da se je prva prošnja nanašala na neokrnjeno različico kazala spisa v zadevi COMP/39.125 in zlasti na tri kategorije informacij, ki tožeči stranki niso že bile posredovane z odločbo z dne 7. marca 2012, in sicer prvič, reference za korespondenco v okviru te zadeve med Komisijo in podjetji, ki so zaprosila za uporabo Obvestila Komisije z dne 8. decembra 2006 o imuniteti pred globami in znižanju glob v kartelnih zadevah (UL C 298, str. 17, v nadaljevanju: program prizanesljivosti), kolikor teh informacij ni bilo mogoče izluščiti iz začasne nezaupne različice odločbe Avtomobilsko steklo oziroma niso bile

razkrite pri ničnostnih tožbah zoper to odločbo, drugič, imena fizičnih oseb, tretjih podjetij in odvetniških pisarn, ki so sodelovali v postopku, in tretjič, nekatere nejavne in potencialno kočljive poslovne informacije (točki 2.1 in 2.3 izpodbijane odločbe). Glede druge prošnje je Komisija navedla, da se je nanašala na vrsto dokumentov iz spisa v zadevi COMP/39.125. Poudarila je tudi, da so prej v postopku njene službe zadevne dokumente razdelile v štiri kategorije glede na to, kako jih je opredelila tožeča stranka, in sicer kot korespondenco z naslovniki odločbe Avtomobilsko steklo (kategorija A), korespondenco s tretjimi (kategorija B), dokumente, zasežene ob preiskavah v okviru postopka, (kategorija C) in interne dokumente Komisije (kategorija D) (točki 2.2 in 2.3 izpodbijane odločbe).

- 8 Tretjič, Komisija je ocenila, da ji skupek razlogov nalaga zavrnitev druge prošnje (točki 3 in 4 izpodbijane odločbe). Najprej je v bistvu ocenila, da so glede na določbe, ki so specifične za postopke izvajanja pravil o konkurenci, iz Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov [101 PDEU] in [102 PDEU] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 205) in iz Uredbe Komisije (ES) št. 773/2004 z dne 7. aprila 2004 v zvezi z vodenjem postopkov Komisije v skladu s členoma [101 PDEU] in [102 PDEU] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 3, str. 81) dokumenti iz spisov postopkov izvajanja pravil o konkurenci zajeti s splošno domnevo, ki izključuje dostop na podlagi Uredbe št. 1049/2001 (točka 4.1 izpodbijane odločbe). Dalje, menila je, da je treba v tem primeru na splošno domnevati, da za vse dokumente, na katere se nanaša druga prošnja, veljata izjemi od pravice dostopa do dokumentov iz člena 4(2), tretja alinea, te uredbe glede varstva namena inšpekcij, preiskav in revizij iz člena 4(2), prva alinea, iste uredbe in glede varstva poslovnih interesov (točka 4.2 izpodbijane odločbe). Nazadnje, Komisija dodaja, da so vsi dokumenti iz kategorije D poleg tega zajeti z izjemo iz člena 4(3), druga alinea, te uredbe glede varstva mnenj, namenjenih za notranjo uporabo v zadevni instituciji (točka 4.2 izpodbijane odločbe).
- 9 Četrtrič, Komisija se je odločila, da tožeči stranki odobri dodatni dostop do kazala spisa v zadevi COMP/39.125 (točki 3 in 5 izpodbijane odločbe). Tako je ocenila, da ji lahko posreduje informacije, ki omogočajo identifikacijo odvetniških pisarn, ki so zastopale stranke v postopku, saj so bile te že javne. Po drugi strani je menila, da informacij, do katerih je tožeči stranki zavrnila dostop v odločbi z dne 7. marca 2012, tej še vedno ne more posredovati, saj gre za reference glede korespondence s podjetji, ki so zaprosila za vključitev v program prizanesljivosti v okviru postopka (točka 5.1 izpodbijane odločbe), imena fizičnih oseb (točka 5.2 izpodbijane odločbe) in tretjih podjetij (točka 5.3 izpodbijane odločbe), ki so sodelovala v tem postopku ali različne občutljive poslovne informacije (točka 5.4 izpodbijane odločbe).
- 10 Petič in zadnjič, Komisija je navedla, da tožeči stranki, ne more odobriti delnega dostopa do zadevnih dokumentov, razen do kazala spisa (točka 6 izpodbijane odločbe). Dodala je, da ni ugotovila obstoja nobenega prevladujočega javnega interesa v smislu Uredbe št. 1049/2001, ki bi lahko upravičil, da ji kljub uporabi nekaterih izjem iz člena 4(2) in (3) iste uredbe posreduje te dokumente (točka 7 izpodbijane odločbe).

Postopek in predlogi strank

- 11 Tožeča stranka je 19. decembra 2013 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.
- 12 Po razglasitvi sodbe Sodišča Komisija/EnBW z dne 27. februarja 2014 (C-365/12 P, ZOdl., EU:C:2014:112) je Splošno sodišče pozvalo stranke, naj mu predložijo svoja pisna stališča glede morebitnega vpliva te sodbe na to zadevo. Stranki sta se na to zahtevo odzvali v za to določenem roku.

- 13 Družba Saint-Gobain Sekurit Deutschland GmbH & Co. KG (v nadaljevanju: SGSD) je pri sodnem tajništvu Splošnega sodišča 28. aprila 2014 vložila predlog za intervencijo v podporo predlogom Komisije. Temu nobena od strank ni ugovarjala.
- 14 S sklepom predsednika tretjega senata Splošnega sodišča z dne 27. junija 2014 je bila družbi SGSD ta intervencija v postopku dovoljena.
- 15 Poleg tega je Splošno sodišče s sklepom z dne 24. junija 2014 od Komisije zahtevalo, naj predloži neokrnjeno različico kazala spisa v zadevi COMP/39.125, in strankam 25. junija 2014 zastavilo pisna vprašanja. Stranke so na ta vprašanja odgovorile v roku.
- 16 Potem ko je Splošno sodišče na podlagi člena 47(1) Poslovnika Splošnega sodišča z dne 2. maja 1991 odločilo, da ni potrebna druga izmenjava pisnih vlog, je strankam dovolilo, da dopolnijo spis v zvezi z obrazloženo zahtevo tožeče stranke, naj se ji dovoli podrobnejša argumentacija glede, zgoraj v točki 12 navedene, sodbe Komisija/EnBW (EU:C:2014:112).
- 17 Na podlagi poročila sodnika poročevalca je Splošno sodišče (tretji senat) odločilo, da začne ustni del postopka.
- 18 Stranke so na obravnavi 11. februarja 2015 podale ustne navedbe in odgovorile na ustna vprašanja Splošnega sodišča.
- 19 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- izpodbijano odločbo razglasi za nično;
 - Komisiji naloži plačilo stroškov.
- 20 Komisija predlaga Splošnemu sodišču, naj:
- zavrne tožbo;
 - tožeči stranki naloži plačilo stroškov.
- 21 Družba SGSD Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- zavrne tožbo;
 - tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

- 22 V utemeljitev tožbe tožeča stranka v bistvu navaja pet razlogov:
- prvič, kršitev členov 2 in 4 Uredbe (ES) št. 1049/2001, ker naj Komisija ne bi izpolnila obveznosti posamičnega in konkretnega preizkusa dokumentov, na katere se nanaša druga prošnja;
 - drugič, kršitev člena 4(2), prva in tretja alineja, ter 4(3), drugi pododstavek, Uredbe št. 1049/2001, ker naj bi Komisija v okviru obravnave druge prošnje napačno razlagala in uporabila izjeme od pravice dostopa do dokumentov in pojem prevladujočega javnega interesa iz teh določb;
 - tretjič, kršitev člena 4(6) Uredbe št. 1049/2001, ker naj bi Komisija neupravičeno zavrnila tožeči stranki delni dostop do dokumentov, na katere se nanaša druga prošnja;

— četrtič, kršitev člena 4(2), prva in tretja alineja, člena 4(3), drugi pododstavek, in člena 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001, ker naj bi Komisija neupravičeno zavrnila posredovanje celotnega dokumenta, na katerega se nanaša prva prošnja, tožeči stranki;

— petič, nezadostnost obrazložitve.

23 Glede na vsebino tožbenih razlogov je treba skupaj obravnavati prvi, drugi in tretji tožbeni razlog ter peti tožbeni razlog v delu, v katerem se ta nanaša na drugo prošnjo (glej po analogiji zgoraj v točki 12 navedeno sodbo Komisija/EnBW, EU:C:2014:112, točki 33 in 34), potem pa četrti in peti tožbeni razlog v delu, v katerem se ta nanaša na prvo prošnjo.

A – Prvi, drugi in tretji tožbeni razlog ter peti tožbeni razlog v delu, v katerem se ta nanaša na drugo prošnjo

24 S prvim tožbenim razlogom tožeča stranka v bistvu zatrjuje, da je Komisija napačno uporabila pravo, ko je na podlagi rigidnega in abstraktnega razlogovanja, na katerega se je mogoče sklicevati za zavrnitev katere koli prošnje za dostop do dokumentov, ki se nanašajo na postopek izvajanja pravil o konkurenci, ugotovila, da so vsi dokumenti, na katere se nanaša druga prošnja, zajeti s splošno domnevo, da na podlagi Uredbe št. 1049/2001 niso dostopni, in posledično, ko je zavrnila to prošnjo, ne da bi predhodno posamično in konkretno preizkusila dokumente, na katere se ta prošnja nanaša.

25 Z drugim tožbenim razlogom tožeča stranka v bistvu navaja, da je Komisija napačno razlagala in uporabila tri izjeme od pravice dostopa do dokumentov, na katere se sklicuje v izpodbijani odločbi ne glede na to ali se te uporabijo glede vseh dokumentov na katere se nanaša druga prošnja ali glede kategorij dokumentov, ki so jih umetno opredelile službe Komisije (glej točko 7 zgoraj). Namreč niti izjema iz člena 4(2), prva alineja, Uredbe št. 1049/2001 glede varstva poslovnih interesov, niti tista iz člena 4(2), tretja alineja, te uredbe glede varstva namena inšpekcij, preiskav in revizij, niti tista iz člena 4(3), druga alineja, te uredbe glede varstva mnenj, namenjenih za interno uporabo v instituciji, naj ne bi mogli biti uporabljani v tej zadevi. V vsakem primeru pa naj bi Komisija napačno uporabila pravo oziroma storila napako pri presoji, ker ni upoštevala prevladujočega javnega interesa, in sicer da se žrtvam protikonkurenčnih ravnanj omogoči uveljavljanje pravice do odškodnine in ker ni, po tehtanju med tem prevladujočim javnim interesom in interesom, ki ga varuje posamezna od treh zadevnih izjem, tožeči stranki posredovala dokumentov iz spisa v zadevi COMP/39.125, ki jih je ta potrebovala za učinkovito izvrševanje te pravice.

26 S tretjim tožbenim razlogom tožeča stranka navaja, da je Komisija kršila člen 4(6) Uredbe št. 1049/2001 ter načelo sorazmernosti, ker ji ni odobrila dostopa do dokumentov ali delov dokumentov, na katere se nanaša druga prošnja, za katere se niso mogle uporabiti izjeme, na katere se je Komisija oprla v izpodbijani odločbi.

27 S petim tožbenim razlogom tožeča stranka zlasti ocenjuje, da je Komisija kršila obveznost obrazložitve iz člena 296 PDEU, ker je drugo prošnjo zavrnila na podlagi splošnega in abstraktnega razlogovanja, ki ga je uporabila za vse zadevne dokumente ali kategorije dokumentov, namesto da bi upoštevala njihovo konkretno vsebino.

28 V odgovor na pisna vprašanja Splošnega sodišča glede zgoraj v točki 12 navedene sodbe Komisija/EnBW (EU:C:2014:112) in potem v repliki je tožeča stranka v končni fazi v bistvu zatrjevala, da zaradi te sodbe ni vprašljiva utemeljenost teh različnih tožbenih razlogov.

29 Komisija ob podpori družbe SGSD to argumentacijo v celoti izpodbija.

30 V zvezi s tem je treba najprej obravnavati različne argumente tožeče stranke, s katerimi izpodbija ugotovitev Komisije, da je treba na splošno domnevati, da so dokumenti, na katere se nanaša druga prošnja, zajeti z nekaterimi izjemami od pravice dostopa do dokumentov, ki je vzpostavljena z Uredbo št. 1049/2001, in nato tiste, s katerimi se izpodbija ugotovitev Komisije, da ni prevladujočega javnega interesa, ki bi upravičeval razkritje teh dokumentov.

1. Splošna domneva in izjeme, ki jih je uporabila Komisija

31 V skladu s členom 15(3) PDEU imajo vsi državljani Unije in vse fizične ali pravne osebe s prebivališčem ali statutarnim sedežem v eni od držav članic pravico dostopa do dokumentov institucij Unije.

32 Na tej podlagi je cilj Uredbe št. 1049/2001 javnosti podeliti pravico čim širšega dostopa do dokumentov institucij Unije, za to pravico pa, kot je razvidno zlasti iz ureditve izjem iz člena 4 te uredbe, veljajo nekatere omejitve na podlagi javnega ali zasebnega interesa (sodba z dne 29. junija 2010, Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, ZOdl., EU:C:2010:376, točka 51, in zgoraj v točki 12 navedena sodba Komisija/EnBW, EU:C:2014:112, točka 61).

33 Med drugim je iz člena 4(2), prva in tretja alineja, Uredbe št. 1049/2001 razvidno, da institucije zavrnejo dostop do dokumenta, kadar bi razkritje oslabilo varstvo poslovnih interesov fizičnih in pravnih oseb ter varstvo namena inšpekcij, preiskav in revizij, razen če prevlada javni interes za razkritje.

34 Ta ureditev izjem temelji na tehtanju prisotnih interesov, in sicer na eni strani interesov, ki so razkritju zadevnih dokumentov naklonjeni, in na drugi tistih, ki bi jih to razkritje ogrozilo (sodba z dne 14. novembra 2013, LPN in Finlande/Komisija, C-514/11 P in C-605/11 P, ZOdl., EU:C:2013:738, točka 42, in zgoraj v točki 12 navedena sodba Komisija/EnBW, EU:C:2014:112, točka 63).

35 Ker take izjeme pomenijo odstop od načela, da se javnosti zagotovi čim širši dostop do dokumentov institucij Unije, jih je treba razlagati in uporabljati ozko (sodbi z dne 17. oktobra 2013, Svet/Access Info Europe, C-280/11 P, ZOdl., EU:C:2013:671, točka 30, in z dne 3. julija 2014, Svet/in't Veld, C-350/12 P, ZOdl., EU:C:2014:2039, točka 48).

36 Zato za utemeljitev zavrnitve dostopa do dokumenta, katerega razkritje se zaproša, načeloma ne zadošča, da ta dokument spada na področje, navedeno v členu 4(2) Uredbe št. 1049/2001. Institucija, ki je naslovnik prošnje, mora načeloma predložiti tudi pojasnila o tem, kako bi dostop do navedenega dokumenta lahko konkretno in dejansko posegel v interes, ki je varovan z eno ali več izjemami, na katere se sklicuje (sodba z dne 1. julija 2008, Švedska in Turčija/Svet, C-39/05 P in C-52/05 P, ZOdl., EU:C:2008:374, točka 49, in zgoraj v točki 12 navedena sodba Komisija/EnBW, EU:C:2014:112, točka 64). Poleg tega mora biti nevarnost takega poseganja razumno verjetna, in ne zgolj hipotetična (zgoraj navedena sodba Švedska in Turčija/Svet, točka 43, in zgoraj v točki 35 navedena sodba Svet/Access Info Europe, EU:C:2013:671, točka 31).

37 Vendar pa se lahko zadevna institucija opre na splošne domneve, ki veljajo za določeno vrsto dokumentov, saj lahko podobne splošne ugotovitve veljajo za prošnje za razkritje, ki se nanašajo na dokumente iste vrste (zgoraj v točki 32 navedena sodba Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau, EU:C:2010:376, točka 54, in zgoraj v točki 12 navedena sodba Komisija/EnBW, EU:C:2014:112, točka 65).

38 Tako se v primeru prošnje, ki se nanaša na vse dokumente določene vrste, zadevna institucija lahko opre na splošno domnevo, v skladu s katero bi njihovo razkritje načeloma oslabilo varstvo enega od interesov, naštetih v členu 4 Uredbe št. 1049/2001, kar ji omogoča, da vseobsegajočo prošnjo ustrezno obravnava (zgoraj v točki 34 navedena sodba LPN in Finska/Komisija, EU:C:2013:738, točki 47 in 48, ter zgoraj v točki 12 navedena sodba Komisija/EnBW, EU:C:2014:112, točki 67 in 68).

- 39 Zlasti, sodišče Unije je v primeru prošnje, ki se nanaša na vse dokumente v spisu postopka izvajanja pravil o konkurenci, štelo, najprej, da Komisija upravičeno lahko domneva, ne da bi opravila posamično in konkretno preučitev vsakega od dokumentov, da bi njihovo razkritje načeloma oslabilo varstvo namena inšpekcij, preiskav in revizij in varstvo poslovnih interesov podjetij, ki so stranke v tem postopku, in ki sta v takem kontekstu ozko povezana (glej v tem smislu zgoraj v točki 12 navedeno sodbo Komisija/EnBW, EU:C:2014:112, točke od 79 do 93, in sodbo z dne 13. septembra 2013, Nizozemska/Komisija, T-380/08, ZOdl., EU:T:2013:480, točke od 30 do 42).
- 40 Glede na utemeljitve te sodne prakse (glej točki 37 in 38 zgoraj) uporaba take domneve ni omejena niti na primer prošnje za dostop do „vseh“ dokumentov iz spisa postopka izvajanja pravil o konkurenci niti na primer, ko se ta „vseobsegajoče in nediferencirano“ nanaša na vse dokumente iz tega spisa, kot to sicer v repliki zatrjuje tožeča stranka. Nasprotno, kot sta Komisija in družba SGSD upravičeno poudarili v dupliki oziroma intervencijski vlogi, se ta domneva lahko uporabi tudi v primeru prošnje, ki se nanaša na bolj specifičen sklop dokumentov iz spisa, ki so opredeljeni s sklicevanjem na njihove skupne značilnosti ali njihovo spadanje pod eno ali več splošnih kategorij (glej v tem smislu sodbo z dne 28. junija 2012, Komisija/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, ZOdl., EU:C:2012:393, točki 10 in 123), za kar tožeča stranka trdi, da je tako v tem primeru. Poleg tega je opredelitev, ki jo je podala tožeča stranka, zelo relativna, saj se je ta omejila na to, da je vse dokumente, ki so referencirani v kazalu spisa, razdelila v tri kategorije, in sicer glede na to, ali so se ji zdeli „upoštevni“, „potencialno upoštevni“ ali „neupoštevni“, in da je glede na to kategorizacijo zraven ustreznih referenc zapisala oznako „1“, „2“ ali „3“.
- 41 Dalje, sodišče Unije je presodilo, da Komisija upravičeno lahko uporabi tako splošno domnevo, dokler zadevnega postopka ni mogoče šteti za končanega, bodisi ker še ni privedel do sprejetja odločbe, bodisi ker so zoper to odločbo vložene ničnostne tožbe in postopki z njimi še vedno potekajo, ko Komisija prejeme prošnjo za dostop do dokumentov iz spisa, ki se nanj navezujejo, in glede nje odloča (glej v tem smislu zgoraj v točki 12 navedeno sodbo Komisija/EnBW, EU:C:2014:112, točke 70, 98 in 99, in zgoraj v točki 39 navedeno sodbo Nizozemska/Komisija, EU:T:2013:480, točka 43).
- 42 Nazadnje, Sodišče je presodilo, da možnost Komisije, da uporabi splošno domnevo za namene obravnave prošnje za dostop, ki se nanaša na vse dokumente, pomeni, da za te dokumente ne velja nobena obveznost razkritja, neokrnjenega ali celo delnega (glej v tem smislu zgoraj v točki 12 navedeno sodbo Komisija/EnBW, EU:C:2014:112, točka 134, in sodbo z dne 7. oktobra 2014, Schenker/Komisija, T-534/11, ZOdl., EU:T:2014:854, točka 108).
- 43 V konkretnem primeru, najprej, ni sporno, da se je druga prošnja nanašala na številne dokumente iz spisa zadeve COMP/39.125. V odgovor na pisna vprašanja Splošnega sodišča je tožeča stranka pojasnila, da se je ta prošnja nanašala na dve kategoriji dokumentov, in sicer na 2425 dokumentov, za katere je menila, da so „upoštevni“, ter 1523 dokumentov, za katere je menila, da so „potencialno upoštevni“ za namene njene odškodninske tožbe zoper družbi AGC in SG, torej na skupno 3948 dokumentov. Komisija je navedla, da je to okoli 90 % dokumentov iz zadevnega spisa, ta trditev pa ni bila prerekana.
- 44 Dalje, treba je ugotoviti, da vseh teh 3948 dokumentov nedvomno spada k dejavnosti inšpekcij, preiskav in revizij v smislu člena 4(2), tretja alinea, Uredbe št. 1049/2001. Vse te dokumente je namreč Komisija pripravila ali zbrala v okviru preiskave s pregledi, ki je bila opravljena v okviru zadeve COMP/39.125, da bi se zbrali informacije in dokazi, ki bi ji omogočili ugotovitev, ali je bila storjena kršitev pravil Unije o konkurenci. Poleg tega je treba glede na namen tega postopka šteti, da bi ti dokumenti lahko vsebovali kočljive poslovne informacije glede strategije in dejavnosti strank ter glede njihovih poslovnih odnosov s tretjimi (glej v tem smislu zgoraj v točki 12 navedeno sodbo Komisija/EnBW, EU:C:2014:112, točka 79, in zgoraj v točki 39 navedeno sodbo Nizozemska/Komisija, EU:T:2013:480, točka 34).

- 45 Nazadnje, ni sporno, da je, ko je tožeča stranka pri Komisiji vložila drugo prošnjo, kot tudi ko je ta o njej odločila, pred Splošnim sodiščem potekal postopek glede več tožb zaradi razglasitve ničnosti odločbe Avtomobilsko steklo. Glede teh tožb so bile od tedaj izdane sodbe z dne 27. marca 2014, Saint-Gobain Glass France in drugi/Komisija (T-56/09 in T-73/09, ZOdl., EU:T:2014:160); z dne 10. oktobra 2014, Soliver/Komisija (T-68/09, ZOdl., EU:T:2014:867) ter z dne 17. decembra 2014, Pilkington Group in drugi/Komisija (T-72/09, EU:T:2014:1094).
- 46 Glede na vse te različne elemente, ki so omenjeni v točkah 1 in 2.2 ter 2.3 izpodbijane odločbe, je Komisija, ne da bi kršila svojo obveznost obrazložitve ali napačno uporabila pravo oziroma storila napako pri presoji, upravičeno lahko ugotovila, da je vseh 3948 dokumentov, na katere se nanaša druga prošnja tožeče stranke, zajetih s splošno domnevo, da bi bilo njihovo razkritje načeloma v nasprotju z izjemo glede varstva namena inšpekcij, preiskav in revizij iz člena 4(2), tretja alineja, Uredbe št. 1049/2001.
- 47 Glede na sodno prakso, navedeno v točki 42 zgoraj, je Komisija, ne da bi bila zato pri odločbi podana nezadostnost obrazložitve ali napačna uporaba prava oziroma napaka pri presoji, ocenila, da v tej zadevi ne more odobriti dostopa, niti delnega, do 3948 zadevnih dokumentov.
- 48 Nobena od trditev tožeče stranke v okviru tega tožbenega razloga ne more ovreči te ugotovitve.
- 49 Zlasti, tožeča stranka Komisiji neutemeljeno očita, da je ta vzpostavila umetne kategorije dokumentov in zanje uporabila abstraktno in vedno uporabno razlogovanje.
- 50 Komisija je sicer ob opisu obsega druge prošnje navedla, da so njene službe v prehodni in začasni fazi obravnave te prošnje ocenile, da 3948 zadevnih dokumentov spada v štiri različne kategorije, pri tem pa se je oprla na predstavitev same tožeče stranke (točka 2.2 izpodbijane odločbe).
- 51 Vendar pa Komisija, ko je dalje obravnavala prošnjo, ni uporabila kategorizacije, ki so jo prej pripravile njene službe, temveč je v bistvu ugotovila, da splošna domneva, na katero se je odločila opreti, zajema vse kategorije dokumentov, na katere se nanaša prošnja, in vse dokumente iz vsake od teh kategorij, ter, nazadnje, celoto vsakega od teh dokumentov.
- 52 V vsakem primeru ni upoštevno, ali je 3948 zadevnih dokumentov spadalo v eno ali drugo od kategorij, ki so jih določile službe Komisije, saj sodna praksa tej instituciji dopušča, da se opre, kot je to storila v izpodbijani odločbi, na eno splošno domnevo, ki se uporablja za vse te dokumente, in za katere se, za namene uporabe te domneve, šteje, da spadajo v eno samo kategorijo (glej v tem smislu in po analogiji zgoraj v točki 32 navedeno sodbo Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau, EU:C:2010:376, točka 61, ter zgoraj v točki 34 navedeno sodbo LPN in Finska/Komisija, EU:C:2013:738, točka 64), ne da bi prej posamično in konkretno preučila vsakega od teh dokumentov.
- 53 Drugič, graja tožeče stranke glede specifične argumentacije Komisije, kar zadeva nevarnosti, povezane z morebitnim razkritjem dokumentov, ki so bili zbrani v okviru njenega programa prizanesljivosti (točka 4.1, šesti odstavek, in točka 4.2, osmi in deseti odstavek, izpodbijane odločbe), je v okviru obravnavanih tožbenih razlogov brezpredmetna.
- 54 Namreč, Komisija je, zato da bi obravnavala drugo prošnjo (ki se je nanašala na 3948 dokumentov iz spisa zadeve COMP/39.125), brez prejudiciranja obravnave prve prošnje (ki se je nanašala zgolj na kazalo tega spisa), lahko za te dokumente štela, da so zajeti s splošno domnevo, navedeno v točkah 46 in 52 zgoraj, neodvisno od vsakršnega specifičnega preudarka glede narave ali vsebine dokumentov, ki so bili zbrani v okviru njenega programa prizanesljivosti (zgoraj v točki 12 navedena sodba Komisija/EnBW, EU:C:2014:112, točka 97).

- 55 Tretjič, brezpredmetni so argumenti, s katerimi tožeča stranka izpodbija to, da je Komisija kumulativno oprla svojo zavrnitev druge prošnje na potrebo, da ne oslabi varstva poslovnih interesov tretjih (točka 4.2, dvanajsti odstavek, izpodbijane odločbe) in, kar zadeva njene notranje dokumente, na potrebo, da ne oslabi varstva mnenja za notranjo rabo (točka 4.2, enajsti in dvanajsti odstavek, izpodbijane odločbe).
- 56 Nedvomno lahko institucija Unije ob presoji prošnje za dostop do dokumentov, s katerimi razpolaga, upošteva več razlogov za zavrnitev, navedenih v členu 4 Uredbe št. 1049/2001 (glej v tem smislu zgoraj v točki 40 navedeno sodbo Komisija/Éditions Odile Jacob, EU:C:2012:393, točki 113 in 114), kot je Komisija storila v tem primeru.
- 57 Vendar morebitna napačna uporaba prava ali napake pri presoji s strani Komisije v okviru uporabe izjeme glede varstva poslovnih interesov in izjeme glede mnenj za notranjo rabo v konkretnem primeru ne bi vplivale na zakonitost izpodbijane odločbe, ker ta ne bi bila nezakonita, saj se v njej na splošno domneva, da so vsi zadevni dokumenti v celoti zajeti z izjemo glede varstva namena inšpekcij, preiskav in revizij, kot je bilo presojeno v točki 46 zgoraj.
- 58 Četrtrič, nove trditve v repliki, ki se opirajo na Predlog Komisije z dne 11. junija 2013 za Direktivo Evropskega Parlamenta in Sveta o nekaterih pravilih, ki urejajo postopke z odškodninskimi tožbami v nacionalni zakonodaji zaradi kršitev določb zakonodaje o konkurenci držav članic in Evropske unije COM(2013) 404 final, tudi če bi bile dopustne, kar Komisija izpodbija, niso upoštevne. Ne glede na kakršen koli preudarek glede statusa in pomena tega predloga, ko je Komisija sprejela izpodbijano odločbo, je namreč v tem predlogu jasno navedeno, da njegove odločbe ne posegajo v pravila glede pravice dostopa do dokumentov, ki jo določa Uredba št. 1049/2001, kot je upravičeno poudarila ta institucija.

2. Izpodbijanje splošne domneve in prevladujoč javni interes, na katerega se sklicuje tožeča stranka

- 59 Uporaba splošne domneve ne izključuje možnosti, da se dokaže, da za dokument, katerega razkritje se zahteva, ta domneva ne velja ali da prevlada javni interes za razkritje zadevnega dokumenta na podlagi člena 4(2) Uredbe št. 1049/2001 (zgoraj v točki 32 navedena sodba Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau, EU:C:2010:376, točka 62, in zgoraj v točki 12 navedena sodba Komisija/EnBW, EU:C:2014:112, točka 100). V ta namen mora vlagatelj prošnje konkretno navesti okoliščine, ki upravičujejo razkritje zadevnega dokumenta (zgoraj v točki 34 navedena sodba LPN in Finska/Komisija, EU:C:2013:738, točka 94).
- 60 Nasprotno pa zahteve, da se preveri, ali se zadevna splošna domneva dejansko uporablja, ni mogoče razlagati tako, da bi morala Komisija posamično preučiti vsak zaprosen dokument. S takšno zahtevo bi se tej splošni domnevi odvzel polni učinek, in sicer omogočanje Komisiji, da na vseobsegajočo zahtevo za dostop tudi odgovori vseobsegajoče (zgoraj v točki 34 navedena sodba LPN in Finska/Komisija, EU:C:2013:738, točka 68, in zgoraj v točki 12 navedena sodba Komisija/EnBW, EU:C:2014:112, točka 101).
- 61 V konkretni zadevi je treba ugotoviti, na prvem mestu, da tožeča stranka v svoji tožbi ni zatrjevala – niti ni zatrjevala da bi to zatrjevala pred Komisijo – da posamezen dokument izmed teh številnih dokumentov, na katere se nanaša druga prošnja, ni zajet s splošno domnevo, navedeno v točkah 46 in 52 zgoraj.
- 62 Potem ko je tožeča stranka v tožbi v bistvu izpodbijala sam princip uporabe take domneve, se je v repliki omejila na zatrjevanje, da je to domnevo treba šteti za izpodbito za vse zadevne dokumente iz dveh razlogov. Prvič, trdi, da se ni omejila na to, da bi nameravala vložiti odškodninske tožbe, temveč je tako tožbo že vložila pri Landgericht Düsseldorf. Drugič, trdi, da so zaproseni dokumenti starejši od petih let in so zato prestari, da bi bilo zanje varstvo upravičeno.

- 63 Vendar, kot je poudarila družba SGSD, prva od teh trditev ni odločilna. Čeprav je res, da je bila zgoraj v točki 12 navedena sodba Komisija/EnBW (EU:C:2014:112, točki 103 in 106) izrečena v zadevi, v kateri je prosilec za dostop do dokumentov nameraval vložiti odškodninsko tožbo, a tega še ni storil, medtem ko je tožeča stranka svojo že vložila, pa to dejstvo samo po sebi ne dopušča sklepa, da se splošna domneva, na katero se sklicuje Komisija, ne uporablja za katerega od zadevnih dokumentov v konkretnem primeru. Glede druge trditve, ki je zelo splošna, pa je treba opozoriti, da člen 4(7) Uredbe št. 1049/2001 določa, da izjeme iz te uredbe lahko veljajo trideset let, če je potrebno pa tudi dlje. Dejstvo, da so dokumenti, za katere prosi tožeča stranka, starejši od petih let, zato samo po sebi ne more izpodbiti splošne domneve, na katero se opira Komisija (glej v tem smislu zgoraj v točki 40 navedeno sodbo Komisija/Éditions Odile Jacob, EU:C:2012:393, točki 124 in 125).
- 64 Ob neobstoju drugih elementov iz tožbe, ki bi lahko izpodbilo splošno domnevo, na katero se opira izpodbijana odločba, tožeča stranka ne more zahtevati, naj Komisija opravi konkretno in posamično preučitev dokumentov, za katere je ta zaprosila (glej v tem smislu zgoraj v točki 12 navedeno sodbo Komisija/EnBW, EU:C:2014:112, točka 128).
- 65 Na drugem mestu, tožeča stranka vseeno zatrjuje, da je Komisija napačno uporabila pravo oziroma storila napako pri presoji, ker ni upoštevala prevladujočega javnega interesa, in sicer da se žrtvam protikonkurenčnih ravnanj omogoči uveljavljanje pravice do odškodnine, in ker ni po tehtanju med tem prevladujočim javnim interesom in interesom, ki ga varuje posamezna od izjem, na katere se opira izpodbijana odločba, tožeči stranki posredovala dokumentov iz spisa v zadevi COMP/39.125, ki jih je ta potrebovala za učinkovito izvrševanje te pravice. V repliki je v bistvu dodala, da je storila vse, kar je bilo v njeni moči, da bi izkazala potrebo po pridobitvi 3948 dokumentov, ki so navedeni v drugi prošnji, ali vsaj do 2425 dokumentov, za katere je menila, da so izmed teh „upoštevni“ glede na informacije, s katerimi je razpolagala, in zlasti glede na nezaupno različico kazala spisa, ki ji jo je Komisija posredovala v odgovor na prvo prošnjo.
- 66 Glede tega je treba opozoriti, da ima vsaka oseba pravico zahtevati povrnitev škode, ki naj bi ji jo povzročila kršitev pravil Unije o konkurenci. Takšna pravica namreč krepi delovanje teh pravil, saj lahko odvrta od omejevalnih sporazumov ali drugih ravnanj, pogosto prikritih, ki bi lahko omejila ali izkrivila konkurenco, s čimer prispeva k ohranjanju učinkovite konkurence v Uniji (sodba z dne 20. septembra 2001, *Courage in Crehan*, C-453/99, Recueil, EU:C:2001:465, točki 26 in 27, ter zgoraj v točki 12 navedena sodba Komisija/EnBW, EU:C:2014:112, točka 104).
- 67 Vendar tako splošni preudarki sami ne morejo prevladati nad razlogi, ki upravičujejo zavrnitev dostopa do dokumentov iz spisa postopka izvajanja pravil o konkurenci, ki temelji na tem, da so ti dokumenti zajeti s splošno domnevo, da bi njihovo razkritje načeloma oslabilo, med drugim, varstvo namena inšpekcij, preiskav in revizij (zgoraj v točki 12 navedena sodba Komisija/EnBW, EU:C:2014:112, točka 105).
- 68 Za zagotovitev učinkovitega varstva pravice do odškodnine, ki jo ima vložnik prošnje, namreč ni nujno, da je vsak dokument iz spisa v zvezi s takim postopkom posredovan osebi, ki prosi za dostop do tega dokumenta na podlagi Uredbe št. 1049/2001 zaradi vložitve odškodninske tožbe, saj je malo verjetno, da bi taka tožba morala temeljiti na vseh elementih iz spisa v zvezi s tem postopkom (zgoraj v točki 12 navedena sodba Komisija/EnBW, EU:C:2014:112, točka 106; glej tudi v tem smislu sodbo z dne 6. junija 2013, *Donau Chemie in drugi*, C-536/11, ZODL., EU:C:2013:366, točka 33). Enako velja za primer, ko je oseba, ki prosi za dostop do dokumentov iz tega spisa, že vložila odškodninsko tožbo, saj je še vedno malo verjetno, da se mora ta tožba opreti na vse elemente iz spisa, kot je v dupliki poudarila Komisija.
- 69 Zato mora vsakdo, ki želi doseči povrnitev škode, ki mu je nastala zaradi kršitve pravil Unije o konkurenci, dokazati potrebo po vpogledu v ta ali oni dokument iz spisa Komisije, da lahko ta od primera do primera tehta med interesi, ki upravičujejo posredovanje takih dokumentov, in interesi za

njihovo varstvo, ob upoštevanju vseh upoštevnihi okoliščin primera (zgoraj v točki 12 navedena sodba Komisija/EnBW, EU:C:2014:112, točka 107, in zgoraj v točki 42 navedena sodba Schenker/Komisija, EU:T:2014:854, točka 95).

- 70 Če take potrebe ni, interes, ki ga ima za povrnitev škode, ki mu je nastala zaradi kršitve pravil Unije o konkurenci, ne more biti prevladujoč javni interes v smislu člena 4(2) Uredbe št. 1049/2001 (zgoraj v točki 12 navedena sodba Komisija/EnBW, EU:C:2014:112, točka 108, in zgoraj v točki 42 naveden sodba Schenker/Komisija, EU:T:2014:854, točka 96).
- 71 V konkretnem primeru je tožeča stranka, kot je med drugim opozorila v repliki in v odgovoru na pisna vprašanja Splošnega sodišča, v drugi prošnji opredelila 3948 dokumentov kot „upoštevnihi“ ali „potencialno upoštevnihi“ za njeno tožbo pred Landgericht Düsseldorf s tem, da jih je označila bodisi z „1“ ali „2“ na robu referenc na te dokumente v nezaupni različici kazala spisa, ki jo je Komisija posredovala v odgovor na prvo prošnjo. Poleg tega se je v uvodu tožbe specifično sklicevala na osem „upoštevnihi“ ali „potencialno upoštevnihi“ dokumentov od 3948 dokumentov, na katere se nanaša druga prošnja.
- 72 Vendar se je v nadaljnjih pisanjih omejila na to, da je na splošno zatrjevala, da jo ti dokumenti „zanimajo“ in da „mora vanje vpogledati, zaradi utemeljitve ‚svoje‘ odškodninske tožbe“, ker „očitno vsebujejo navedbe glede sporazumov in povišanj cen, za katere se so dogovorili udeleženci omejevalnega sporazuma[, ki je bil ugotovljen in sankcioniran z odločbo Avtomobilsko steklo,]“ in „da je [bilo] nujno, da se seznanj s temi navedbami za to, da lahko dokaže in določi višino dejanske škode, ki ji je nastala“.
- 73 Vendar pa, kot je upravičeno poudarila Komisija, ni utemeljila, zakaj potrebuje katerega od teh dokumentov z navedbo specifičnih dejanskih in pravnih argumentov za to, da bi ji pridobitev takega dokumenta lahko pomagala pri utemeljitvah pred nacionalnim sodiščem, ki odloča o njenih zahtevkih.
- 74 Nobena druga trditev tožeče stranke te ugotovitve ne more ovreči.
- 75 Trditev, da ni mogla biti bolj natančna, kot je bila, zaradi zgolj delnega dostopa, ki ji ga je Komisija predhodno odobrila do kazala, v konkretnem primeru ne izpodbije presoje. Z izjemo sklicevanja na „dokumente, ki zadevajo prizanesljivost“, ki so jih predložile nekatere stranke postopka, in reference na notranje dokumente Komisije, ki so bili vsi v celoti izločeni, je ta institucija v okviru referenc na druge dokumente iz spisa, ki so bile v tem kazalu, prekrila le specifične elemente, ki so po njenem mnenju bili osebni podatki ali poslovno kočljive informacije. Splošno sodišče meni, da je glede na to ciljno izločitev nezaupna različica referenc za dokumente iz spisa, z izjemo „dokumentov, ki zadevajo prizanesljivost“ in notranjih dokumentov Komisije, s katero je tožeča stranka razpolagala, ko je vložila drugo prošnjo, tej omogočala, da natančneje in bolj obrazloženo, kot je to storila pred Komisijo (glej točke 40 ter 71 in 72 zgoraj), ter v okviru te zadeve navede razloge, iz katerih je menila, da potrebuje katerega od teh dokumentov zaradi uveljavljanja svoje pravice do odškodnine, tako da bi na primer, kot je bilo navedeno prej, navedla specifične dejanske in pravne argumente za to, da bi ji pridobitev takega dokumenta lahko pomagala pri utemeljitvah pred nacionalnim sodiščem, ki odloča o njenih zahtevkih.
- 76 Po drugi strani je iz odločbe sicer razvidno, da „v [svoji] potrdilni prošnji [tožeča stranka] poudarja [...] dejstvo, da v nemškem civilno procesnem pravu ni ustreznih pravil, ki bi dovoljevala, da se [zadevni] dokumenti zahtevajo ‚inter partes‘“ (točka 7, tretji odstavek, izpodbijane odločbe). Vendar je treba ugotoviti, da take trditve, ki je bila nazadnje ponovljena na obravnavi, tožeča stranka nikoli ni nadalje razdelala, še manj pa dokazala v okviru svoje tožbe. Sodišče pa je že presodilo, da nujnost dostopa do številnih dokumentov iz spisa postopka izvajanja pravil o konkurenci ne more biti izkazana, kadar vlagatelj prošnje zatrjuje, da je absolutno odvisen od dostopa do teh dokumentov, ne da bi vsaj

dokazal, da teh dokazov ne more pridobiti nikakor drugače (zgoraj v točki 12 navedena sodba Komisija/EnBW, EU:C:2014:112, točka 132; glej tudi v tem smislu zgoraj v točki 68 navedeno sodbo Donau Chemie in drugi, EU:C:2013:366, točki 32 in 44).

- 77 V teh okoliščinah v konkretnem primeru ni mogoče šteti, da je Komisija napačno uporabila pravo ali storila napako pri presoji z ugotovitvijo, prvič, da „je v okviru tehtanja interesu učinkovitega izvajanja pravil o konkurenci v tej zadevi bolj zadoščeno z ohranitvijo zaupnosti zadevnih dokumentov“, drugič, da „ni [bilo] nobenega prevladujočega javnega interesa, ki upravičuje njihovo razkritje, v smislu Uredbe št. 1049/2001“, in tretjič, da „[je] v tej zadevi, prevlada[l] interes varstva namena inšpekcij, preiskav in revizij, kot je določen v členu 4(2), tretja alineja“, te uredbe (točka 7, šesti in sedmi odstavek, izpodbijane odločbe).
- 78 Glede na vse ugotovitve je treba zadevne tožbene razloge v celoti zavrtni.

B – Četrty tožbeni razlog in peti tožbeni razlog v delu, v katerem se ta nanaša na prvo prošnjo tožeče stranke

- 79 S četrty tožbenim razlogom tožeča stranka v bistvu zatrjuje, da je Komisija neupravičeno zavrnila dostop do neokrnjene različice edinega dokumenta, na katerega se je nanašala prav prošnja, in sicer kazala spisa v zadevi COMP/39.125.
- 80 Prvič, zelo splošna in deloma spekulativna pojasnila, ki jih je Komisija podala v izpodbijani odločbi in v odločbi z dne 7. marca 2012 glede nujnosti neogrožanja njenega programa prizanesljivosti in neoslabitve varstva poslovnih interesov podjetij, ki so zaprosila za vključitev v ta program v okviru zadeve COMP/39.125, ter glede varstva namena inšpekcij, preiskav in revizij naj sama po sebi ne bi upravičevala celostne in absolutne zavrtnitve, da bi se tožeči stranki dovolil dostop do referenc za „dokumente, ki zadevajo prizanesljivost“ v tem kazalu.
- 81 Drugič, Komisija naj bi tožeči stranki neupravičeno zavrnila dostop do informacij glede identitete fizičnih oseb, ki so v kazalu, s tem, da se je abstraktno sklicevala na potrebo, da ne oslabi varstva osebnih podatkov, namesto da bi posamično in konkretno utemeljila razloge, ki preprečujejo posredovanje vsake od zadevnih informacij. V vsakem primeru naj bi tožeča stranka zadostno izkazala razloge, na podlagi katerih je dostop do teh informacij zanjo nujen zaradi možnosti izvrševanja njene pravice do odškodnine v skladu z javnim interesom, da lahko žrtve protikonkurenčnih ravnanj dobijo povrnitev svoje škode.
- 82 Tretjič, Komisija naj bi ji brez kakršnega koli posamičnega in konkretnega preizkusa zavrnila dostop do imen tretjih podjetij, ki so navedena v kazalu in „so dejavna v sektorju dvigal in tekočih stopnic“, čeprav naj bi bila taka referenca očitno neupoštevna, poleg tega pa posredovanje teh informacij ne bi moglo škoditi poslovnim interesom zadevnih oseb.
- 83 Četrty in zadnjič, Komisija naj bi ji iz splošnih in abstraktnih razlogov neupravičeno zavrnila dostop do informacij glede modelov vozil, imen proizvajalcev vozil in drugih kočljivih poslovnih informacij, ki so v kazalu, čeprav naj bi bile te informacije absolutno nujne zato, da tožeča stranka lahko izvršuje svojo pravico do odškodnine, ta interes pa bi moral v okviru tehtanja prevladati nad drugimi prisotnimi interesi.
- 84 S petim tožbenim razlogom tožeča stranka v bistvu zlasti ocenjuje, da je Komisija kršila obveznost obrazložitve iz člena 296 PDEU, ker je prvo prošnjo zavrnila na podlagi splošnega in abstraktnega razlogovanja, namesto da bi upoštevala konkretno vsebino zadevnega dokumenta, kar naj bi ponazarjal primer obrazložitve zavrtnitve, da se tožeči stranki posredujejo imena tretjih podjetij, navedena v kazalu.
- 85 Komisija ob podpori intervenientke, družbe SGSD, to argumentacijo v celoti izpodbija.

86 Najprej je treba obravnavati argumente tožeče stranke glede različnih vrst informacij iz kazala, do katerih ji je Komisija zavrnila dostop, in sicer, prvič, reference na „dokumente, ki zadevajo prizanesljivost“ (točka 5.1 izpodbijane odločbe), drugič, imena fizičnih oseb (točka 5.2 izpodbijane odločbe), tretjič, imena tretjih podjetij (točka 5.3 izpodbijane odločbe), in četrtič, druge kočljive poslovne informacije (točka 5.4 izpodbijane odločbe). Po drugi strani pa ni treba preizkusiti utemeljenosti izpodbijane odločbe v delu, v katerem je z njo zavrnjeno posredovanje referenc za notranje dokumente Komisije tožeči stranki, saj ta kljub naslovu svojega četrtega tožbenega razloga (glej točko 22 zgoraj) v zvezi s tem ne navaja nobenega konkretnega argumenta. Argumenti glede obstoja prevladujočega javnega interesa, ki ga tožeča stranka izrecno navaja le v zvezi z nekaterimi vrstami zadevnih informacij, bodo obravnavani kasneje.

1. Splošne domneve in izjeme, ki jih je uporabila Komisija

a) Zavrnitev dostopa do referenc na „dokumente, ki zadevajo prizanesljivost“

87 V točki 5.1 izpodbijane odločbe je Komisija zavzela stališče, da „v tej fazi ni mogoče razkriti deskriptorjev dokumentov, ki zadevajo prizanesljivost“, ki so v kazalu, „zaradi enakih razlogov, kot so navedeni v točki 4.2 zgoraj, saj reference na te dokumente podajajo informacije glede vsebine teh dokumentov, ki jih je [bilo] treba šteti za tajne“. Tako se je Komisija sklicevala na razlogovanje, s katerim je prej zavrnila dostop tožeče stranke do vseh dokumentov, na katere se je nanašala druga prošnja, in sicer ker so ti dokumenti zajeti s splošno domnevo, da bi njihovo razkritje oslabilo varstvo poslovnih interesov tretjih in namena inšpekcij, preiskav in revizij (glej točko 8 zgoraj).

88 Kar zadeva trditev Komisije v odgovoru na tožbo, in sicer da je „ne glede na možnost uporabe [te] splošne domneve v odločbi [...] z dne 7. marca 2012 in v [izpodbijani odločbi] tudi natančno navedla, da se uporabljata izjemi iz člena 4(2), prva in tretja alineja, Uredbe št. 1049/2001“, je treba najprej ugotoviti, da je ta le deloma pravilna.

89 Tak preizkus namreč nikakor ne izhaja iz izpodbijane odločbe. Nasprotno, Komisija se je, potem ko je opozorila na sodno prakso Sodišča, ki ji priznava možnost uporabe splošnih domnev za obravnavo prošenj, ki se nanašajo na vse dokumente v spisu o koncentraciji ali državnih pomočeh (točka 4.2, od prvega do četrtega odstavka, izpodbijane odločbe), v tej odločbi omejila na pojasnilo razlogov, na podlagi katerih se po njenem mnenju taka sodna praksa uporablja tudi za spise, ki zadevajo protikonkurenčne prakse (točka 4.2, od pete do dvanajste alineje, izpodbijane odločbe), in zlasti „dokumente, ki zadevajo prizanesljivosti“ iz teh spisov (točka 4.2, od osme do desete alineje, izpodbijane odločbe), in se torej uporablja za reference na te dokumente v kazalu omenjenega spisa (točka 5.1 izpodbijane odločbe).

90 V teh okoliščinah je razloge iz odločbe z dne 7. marca 2012, v katerih so službe Komisije podrobneje pojasnile razloge, ki po njihovem mnenju v tej provizorični fazi obravnave prve prošnje upravičujejo nerazkritje teh referenc, mogoče upoštevati pri presoji zakonitosti izpodbijane odločbe, le kolikor pojasnjujejo dejansko in v končni fazi uporabljeno razlogovanje te institucije (glej v tem smislu sodbo z dne 6. aprila 2000, Kuijer/Svet, T-188/98, Recueil, EU:T:2000:101, točka 44), ki se opira, kot je bilo izpostavljeno, na splošno domnevo.

91 Glede na argumente, ki jih navaja tožeča stranka za izpodbijanje tega razlogovanja, je treba najprej ugotoviti, ali je Komisija lahko upravičeno zavrnila odobritev dostopa do zadevnih informacij z uporabo splošne domneve, kot je storila v izpodbijani odločbi. Le v primeru pritrdilnega odgovora bo treba potem preizkusiti, ali je Komisija upravičeno uporabila splošno domnevo, na katero se je v konkretnem primeru oprla.

Utemeljenost uporabe splošne domneve

- 92 Ko se pri instituciji zaprosi za razkritje dokumenta, mora ta v vsakem posameznem primeru presoditi, ali za ta dokument veljajo izjeme od pravice javnosti do dostopa do dokumentov institucij, ki so našteje v členu 4 Uredbe št. 1049/2001 (zgoraj v točki 36 navedena sodba Švedska in Turčija/Svet, EU:C:2008:374, točka 35).
- 93 Ker morajo biti te izjeme razlagane in uporabljane striktno, mora institucija, ki je naslovnik prošnje, zaradi utemeljitve zavrnitve dostopa do zadevnega dokumenta predložiti pojasnila o tem, kako bi dostop do navedenega dokumenta lahko konkretno in dejansko škodoval interesu, ki je varovan z eno izmed izjem iz člena 4 Uredbe št. 1049/2001. Poleg tega mora biti nevarnost takega posega razumno predvidljiva, in ne le hipotetična (glej sodno prakso, navedeno v točkah 35 in 36 zgoraj).
- 94 V tem okviru se zadevna institucija lahko opre na splošno domnevo, tudi če se zadevna prošnja nanaša le na en dokument. Vendar je v takem primeru, ko namen uporabe splošne domneve ni omogočanje vseobsegajoče obravnave prošnje, ki je tudi sama vseobsegajoča, Sodišče presodilo, da mora institucija, ki namerava uporabiti splošno domnevo, preveriti, ali ugotovitve, ki po navadi veljajo za določeno vrsto dokumentov, dejansko veljajo za zadevni dokument, katerega razkritje se zahteva (zgoraj v točki 36 navedena sodba Švedska in Turčija/Svet, EU:C:2008:374, točki 50 in 57; glej tudi v tem smislu zgoraj v točki 35 navedeno sodbo Svet/Access Info Europe, EU:C:2013:671, točki 72 in 73).
- 95 V konkretnem primeru, v nasprotju z izvajanjem tožeče stranke v tožbi, iz tega izhaja, da se je Komisija lahko oprla na splošno domnevo za odločitev, v točki 5.1 izpodbijane odločbe, da zavrne prvo prošnjo ne v celoti, temveč v delu, v katerem se je nanašala na kategorijo informacij, ki so po mnenju te institucije zajete z izjemami iz člena 4(2), prva in tretja alineja, Uredbe št. 1049/2001.
- 96 Po drugi strani pa Komisija neupravičeno zatrjuje, kot je to storila v odgovoru na tožbo, da „je kazalo del spisa zadeve [COMP/39.125] in je zato zajeto s splošno domnevo „nedostopnosti“, ki se priznava v zgoraj v točki 12 navedeni sodbi Komisija/EnBW (EU:C:2014:112).
- 97 Sodišče namreč v tej sodbi ni presodilo, da je „celoten“ spis postopka izvajanja pravil o konkurenci zajet s „splošno domnevo nedostopnosti“, kar poleg tega poudarja sama Komisija v odgovoru na prvo skupino tožbenih razlogov tožeče stranke (glej točko 40 zgoraj), temveč le, da lahko institucija, ki je naslovnik prošnje, ki se nanaša na „številne“ dokumente v takem spisu, lahko uporabi splošno domnevo, zato da to vseobsegajočo prošnjo obravnava ustrezno vseobsegajoče. Poleg tega je iz sodne prakse Sodišča jasno razvidno, da je bila pravica uporabe take splošne domneve priznana zato, da institucijam Unije omogoča obravnavo prošenj, ki ne zadevajo le enega dokumenta, temveč številne dokumente (zgoraj v točki 34 navedena sodba LPN in Finska/Komisija, EU:C:2013:738, točki 47 in 48).
- 98 Prva prošnja tožeče stranke pa se ni nanašala na številne dokumente, pač pa le na en dokument. Poleg tega Komisija ne zatrjuje, da je ta prošnja rezultat poizkusa, da se prošnja, ki se nanaša na številne dokumente, umetno razdrobi v toliko posamičnih prošenj. Poleg tega to v konkretnem primeru ne bi bilo utemeljeno (glej točke od 3 do 5 zgoraj).

Utemeljenost uporabe splošne domneve, ki se je uporabila v konkretnem primeru

- 99 Kot je bilo opozorjeno (glej točko 94 zgoraj), ko se je Komisija odločila za uporabo splošne domneve zaradi zavrnitve prve prošnje tožeče stranke v delu, v katerem se je ta nanašala na reference na „dokumente, ki zadevajo prizanesljivost“, ki so v edinem dokumentu, na katerega se nanaša ta prošnja, bi se morala opreti na splošne preudarke, za katere se lahko šteje, da običajno veljajo za ta del kazala spisa postopka izvajanja pravil o konkurenci, in preveriti, ali ti preudarki za konkreten primer dejansko veljajo.

- 100 Ta zahteva nujno ne pomeni, da Komisija izvede konkretno preučitev zadevnega dokumenta (zgoraj v točki 35 navedena sodba Svet/Access Info Europe, EU:C:2013:671, točka 73), enako velja za obveznost te institucije, da preveri, ali se splošna domneva, ki jo namerava uporabiti za obravnavo prošnje, ki se nanaša na številne dokumente, dejansko uporablja, katere ni mogoče razlagati tako, da bi morala Komisija posamično preučiti vsakega od dokumentov, za katerega se od nje prosi za dostop (glej točko 60 zgoraj).
- 101 Vendar pa mora Komisija svojo zavrnitev dostopa dejansko in pravno dovolj utemeljiti s tem, da se opre na razumno predvidljivo tveganje konkretnega in dejanskega škodovanja enemu ali več interesov, ki so varovani z izjemami iz člena 4(2) Uredbe št. 1049/2001 (glej v tem smislu zgoraj v točki 36 navedeno sodbo Švedska in Turčija/Svet, EU:C:2008:374, točki 49 in 50, ter zgoraj v točki 35 navedeno sodbo Svet/Access Info Europe, EU:C:2013:671, točke 31, od 36 do 38, 54 in 74).
- 102 Konkretno je treba na prvem mestu v zvezi s tem podati pet ugotovitev.
- 103 Prvič, ni sporno, da v okviru prošnje, ki je bila ponovljena s potrdilno prošnjo z dne 23. marca 2012, tožeča stranka ni zahtevala dostopa do „dokumentov, ki zadevajo prizanesljivost“, iz spisa zadeve COMP/39.125 kot takih. Želela je namreč le posredovanje referenc na te dokumente, ki so v neokrnjeni različici kazala navedenega spisa, ne pa v nezaupni različici, ki jo je Komisija posredovala 7. marca 2012 (glej točke 3, 5 in 7 zgoraj). Preučitev neokrnjene različice tega dokumenta, ki je bila posredovana v odziv na pripravljalni ukrep, ki ga je odredilo Splošno sodišče (glej točko 15 zgoraj), omogoča ugotovitev, da so te reference v bistvu dveh vrst. Gre za datume, ko so zadevne „dokumente, ki zadevajo prizanesljivost“, Komisiji posredovala podjetja, ki so zaprosila za uporabo njenega programa prizanesljivosti in za naslove teh dokumentov.
- 104 Drugič, Komisija je zavrnila posredovanje ne le vseh teh referenc, temveč tudi vsake v celoti. Obravnava te kategorije referenc se torej razlikuje od obravnave številnih referenc na druge vrste dokumentov v kazalu, ki je predmet teh tožbenih razlogov (glej točko 86 zgoraj), pri katerih se je Komisija omejila na to, da je ciljno odstranila specifične informacije, ker so bile te po njenem mnenju osebni podatki (kot so imena fizičnih oseb) ali kočljive poslovne informacije (kot so imena tretjih podjetij ali reference za modele vozil), pri čemer pa je omogočila dostop do preostalih teh referenc (glej točko 75 zgoraj).
- 105 Tretjič, iz povezanih določb točke 5.1 izpodbijane odločbe in točke 4.2, na katero ta napotuje, je razvidno, da je bilo to celostno črtanje referenc za „dokumente, ki zadevajo prizanesljivost“, iz nezaupne različice kazala spisa zadeve COMP/39.125, ki je bila posredovana tožeči stranki, utemeljena s splošnimi preudarki, in sicer da bi njihovo razkritje „lahko ogrozilo učinkovitost“ programa prizanesljivosti Komisije. V zvezi s tem je Komisija v izpodbijani odločbi najprej ugotovila, da podjetja, ki prosijo za uporabo njenega programa prizanesljivosti, pričakujejo, da bodo informacije, ki ji jih posredujejo, v tem okviru obravnavane zaupno, dalje, da si ta pričakovanja zaslužijo varstvo, in nazadnje, da je učinkovitost programov prizanesljivosti, ki so koristna orodja za odkrivanje in pregon kršitev pravil o konkurenci, lahko ogrožena, če bi zadevne informacije postale javne (točka 4.2, od osmega do desetega odstavka, izpodbijane odločbe).
- 106 Četrtič, Komisija pojasnjuje pomen in obseg teh splošnih preudarkov v odgovoru na tožbo in se sklicuje na analizo, ki so jo prej opravile njene službe v odločbi z dne 7. marca 2012. Najprej navaja, da „bi razkritje kazala zaradi opisa korespondence s prosilci za prizanesljivost razkrilo naravo in obseg [njihovega] sodelovanja“, saj „nekateri ključne besede kazala že razkrivajo identiteto in sodelovanje fizičnih oseb pred upravnim postopkom in v njem“, dalje, da „opis in datum nekaterih dokumentov, ki sta navedena v kazalu, že dajeta indikacije o njihovi vsebini, zlasti informacije glede poslovnih odnosov prosilcev za prizanesljivost, glede cen, struktur stroškov, tržnih deležev ali drugih kočljivih poslovnih informacij“, in nazadnje, da je „interes [...] prosilcev za prizanesljivost varstvo zaupnosti vseh informacij, ki bi jim lahko škodile“ „posebej zaslužen varstva“. Iz tega sklepa, da „je posredovanje takih informacij v nasprotju z varstvom poslovnih interesov prosilcev za prizanesljivost“ in da „velika škoda“,

ki jo zato lahko „povzroči“ zadevnim osebam, te lahko „odvrne od sodelovanja v okviru prihodnjih preiskav“, čeprav „stopnja podrobnosti kazala očitno ni enaka kot dokumentov[, ki zadevajo prizanesljivost]“ samih.

- 107 Petič, iz strukture celotne točke 4.2 izpodbijane odločbe je razvidno, da so ti splošni preudarki Komisijo vodili k splošnemu domnevanju, da razkritje referenc za „dokumente, ki zadevajo prizanesljivost“, v kazalu, ki ga zahteva tožeča stranka, v končni fazi oslabi tako varstvo namena inšpekcij, preiskav in revizij kot varstvo poslovnih interesov strank postopka.
- 108 Z namenom grajanja utemeljenosti teh razlogov tožeča stranka v točkah od 128 do 141 tožbe v bistvu navaja, da je Komisija, kot da bi se prva prošnja nanašala na same „dokumente, ki zadevajo prizanesljivost“, in ne le na reference na te dokumente v kazalu, in da splošni in spekulativni preudarki, ki so v izpodbijani odločbi navedeni glede nujnosti neogrožitve programa prizanesljivosti, ne upravičujejo celostne zavrnitve dostopa do teh referenc, kot v tem primeru.
- 109 Na drugem mestu, poudariti je treba, da je ta argumentacija deloma utemeljena.
- 110 Prvič, ugotoviti je treba, da niti besedilo točke 5.1 izpodbijane sodbe, niti besedilo točke 4.2, na katero prva napotuje, ne besedilo odločbe z dne 7. marca 2012, posebej ali skupaj, ne upravičujejo tega, da je bila zavrnitev z izpodbijano odločbo absolutna.
- 111 V točki 5.1 te odločbe se Komisija omejuje na trditev, da „reference [na] dokumente[, ki zadevajo prizanesljivost, v kazalu spisa zadeve COMP/39.125] podajajo informacije glede vsebine teh dokumentov, ki jih je treba šteti za zaupne“. Glede osmega in devetega odstavka točke 4.2 Komisija v njih navaja preudarke, ki so jo prevedli do splošnega domnevanja, da bi razkritje „dokumentov, ki zadevajo prizanesljivost“, v spisih nekaterih postopkov izvajanja pravil o konkurenci „lahko ogrozilo učinkovitost“ njenega programa prizanesljivosti in s tem oslabilo varstvo poslovnih interesov strank v teh postopkih ter varstvo namena inšpekcij, preiskav in revizij (glej točki 87 in 105 zgoraj).
- 112 Kot Komisija potrjuje v odgovoru na tožbo, pri čemer se opira na odločbo z dne 7. marca 2012, je treba kombinacijo teh dveh vrst preudarkov razlagati, kot je v tožbi storila tožeča stranka, kot da pomenijo, da je treba v konkretnem primeru na splošno domnevati, da posredovanje referenc na „dokumente, ki zadevajo prizanesljivost“, v kazalu lahko ogrozi učinkovitost Komisijinega programa prizanesljivosti in s tem poseže v poslovne interese strank zadevnega postopka ter škodi namenu inšpekcij, preiskav in revizij, ki so povezane s tem postopkom, ker in kolikor bi to posredovanje tretjemu razkrilo „zaupne informacije“, ki so v teh referencah ali v „dokumentih, ki zadevajo prizanesljivost“, na katere se te nanašajo. Konkretno je Komisija štela, da so take zaupne informacije, prvič, navedbe glede sodelovanja podjetij, ki so zaprosila za uporabo tega programa, in drugič, kočljive poslovne informacije, ki so jih njene službe pridobile v tem kontekstu (glej točki 106 in 107 zgoraj).
- 113 Tudi če se sprejme, da Komisija lahko, prvič, različne vrste dokumentov v spisu, ki so opredeljeni kot „dokumenti, ki zadevajo prizanesljivost“, v izpodbijani odločbi enako obravnava glede na njihovo naravo ali vsebino, in drugič, na splošno domneva, da razkritje teh dokumentov lahko ogrozi učinkovitost njenega programa prizanesljivosti in s tem oslabi varstvo poslovnih interesov tretjih ter varstvo namena njenih inšpekcij, preiskav in revizij, pa tako razlogovanje zadostuje, v skladu z besedilom same izpodbijane odločbe, le za zavrnitev, omejeno na „informacije o vsebini teh dokumentov, ki jih je treba šteti za zaupne“.
- 114 Vendar pa ne upravičuje, da se v celoti izključijo vse reference, ki zajemajo te zaupne informacije, vključno z njihovimi najbolj nevtralnimi ali neškodljivimi elementi, kar odstopa od natančnega ciljnega ravnanja Komisije, kar zadeva druge vrste referenc v kazalu, ki so predmet teh tožbenih razlogov (glej točko 104 zgoraj).

- 115 Z drugimi besedami, za splošne preudarke, ki jih navaja Komisija, glede na samo besedilo izpodbijane odločbe ni mogoče šteti, da običajno in dejansko veljajo za vse zadevne reference. Zato ne morejo upravičiti tega, da je bilo tožeči stranki v celoti zavrnjeno razkritje, temveč upravičujejo kvečjemu delno zavrnitev na podlagi člena 4(6) Uredbe št. 1049/2001 ter omejeno na to, kar je potrebno in sorazmerno za varstvo informacij, ki si to varstvo zaslužijo (glej v tem smislu in po analogiji sodbi z dne 6. decembra 2001, Svet/Hautala, C-353/99 P, Recueil, EU:C:2001:661, točke od 27 do 29, in z dne 25. aprila 2007, WWF European Policy Programme/Svet, T-264/04, ZOdl., EU:T:2007:114, točka 50).
- 116 Te presoje ne izpodbije dejstvo, da splošna domneva, na katero se Komisija lahko opre, za to, da vseobsegajoče obravnava prošnje, ki same zadevajo številne dokumente iz spisa postopka izvajanja pravil o konkurenci, pomeni, da za te dokumente ne velja nikakršna obveznost razkritja, niti delnega, njihove vsebine (glej točko 42 zgoraj). Iz sodne prakse je namreč jasno razvidno, da ima tak pristop tako posledico v primeru, ko institucija uporabi splošno domnevo za obravnavo prošnje, ki se sama nanaša na številne dokumente, in ne le na en dokument (zgoraj v točki 12 navedena sodba Komisija/EnBW, EU:C:2014:112, točka 134, in zgoraj v točki 40 navedena sodba Komisija/Éditions Odile Jacob, EU:C:2012:393, točka 133). Po drugi strani pa iz nje ne izhaja, da je Sodišče kljub pripisu take posledice uporabi splošne domneve, kadar do nje pride v tako specifičnem primeru, nameraval poseči v splošnejšo sodno prakso, navedeno v točki 115 zgoraj. Poleg tega je Sodišče presodilo, da ima tudi v tem posebnem primeru zadevna institucija obveznost razkritja vseh ali dela dokumentov, na katere se nanaša prošnja, če ugotovi, da značilnosti postopka, na katerega se ti dokumenti nanašajo, to dopuščajo (zgoraj v točki 34 navedena sodba LPN in Finska/Komisija, EU:C:2013:738, točka 67). Nazadnje, glede na to zahtevo omejitve zavrnitve dostopa na to, kar je potrebno in sorazmerno zaradi varstva informacij, ki so tega upravičene, je splošna zavrnitev lahko še toliko manj dopustna v okoliščinah tega primera, ki v praksi privede do tega, da je, če ne že nemogoče, pa vsaj pretirano oteženo učinkovito izvrševanje pravice do odškodnine, ki jo tožeči stranki daje Pogodba (glej točke od 130 do 134 v nadaljevanju).
- 117 Drugič, to, da je Komisija tožeči stranki absolutno zavrnila posredovanje zadevnih referenc, glede na preudarke za to zavrnitev, tudi ni dejansko in pravno zadostno utemeljeno nič bolj kot kar zadeva celostnost te zavrnitve.
- 118 Res je sicer Komisija lahko štela, da v bistvu posredovanje teh referenc „lahko ogrozi“ učinkovitost njenega programa prizanesljivosti enako kot razkritje samih „dokumentov, ki zadevajo prizanesljivost“, saj privede do tega, da se tretji seznanijo s kočljivimi poslovnimi informacijami ali zaupnimi navedbami glede sodelovanja strank, ki so v teh dokumentih. Kot je sodišče Unije namreč že poudarilo, so programi prizanesljivosti koristno orodje za odkrivanje in odpravo kršitev pravil o konkurenci in tako prispevajo k učinkoviti uporabi členov 101 PDEU in 102 PDEU. Poleg tega bi lahko posredovanje dokumentov v zvezi s postopkom, ki zadeva prizanesljivost, osebam, ki bi želele vložiti odškodninsko tožbo, vplivalo na učinkovitost teh programov. Dejansko se zdi smiselno stališče, da bi bila oseba, ki sodeluje pri kršitvi konkurenčnega prava, zaradi možnosti takega posredovanja odvrnjena od uporabe možnosti, ki jo nudijo taki programi prizanesljivosti (sodba z dne 14. junija 2011, Pfleiderer, C-360/09, ZOdl., EU:C:2011:389, točka 26, ter zgoraj v točki 68 navedena sodba Donau Chemie in drugi, EU:C:2013:366, točka 42). Čeprav se ta sodna praksa nanaša na programe prizanesljivosti, ki so jih vzpostavili nacionalni organi, pristojni za konkurenco, je mogoče po analogiji enako razlogovanje uporabiti za program Komisije (glej v tem smislu zgoraj v točki 39 navedeno sodbo Nizozemska/Komisija, EU:T:2013:480, točka 41, in sklepne predloge generalnega pravobranilca Villalóna v zgoraj v točki 12 navedeni zadevi Komisija/EnBW, EU:C:2013:643, točki 68 in 69), kar je poleg tega Komisija zatrjevala v odgovoru na tožbo.

- 119 Vendar pa je iz sodne prakse tudi razvidno, da čeprav taki preudarki lahko upravičijo, da se dostop do nekaterih dokumentov v spisu postopka izvajanja pravil o konkurenci zavrne, pa ne pomenijo, da se tak dostop lahko sistematično zavrne, saj je treba vsako prošnjo za dostop do zadevnih dokumentov preučiti od primera do primera, ob upoštevanju vseh elementov zadeve (glej zgoraj v točki 68 navedeno sodbo Donau Chemie in drugi, EU:C:2013:366, točka 43 in navedena sodna praksa).
- 120 Ob upoštevanju pomembnosti odškodninskih tožb, vloženih pred nacionalnimi sodišči, za ohranjanje učinkovite konkurence v Uniji namreč zgolj navedba tveganja, da bo vpogled v dokaze, ki so v spisu v zvezi s postopkom na področju konkurence in ki so nujni za utemeljitev teh tožb, vplival na učinkovitost programa prizanesljivosti, v okviru katerega so bili ti dokumenti predloženi pristojnemu organu za konkurenco, ne zadošča za utemeljitev zavrnitve vpogleda v te dokaze (glej zgoraj v točki 68 navedeno sodbo Donau Chemie in drugi, EU:C:2013:366, točka 46 in navedena sodna praksa; glej v tem smislu tudi sklepne predloge generalnega pravobranilca Villalóna v zgoraj v točki 12 navedeni zadevi Komisija/EnBW, EU:C:2013:643, točke od 70 do 74).
- 121 Po drugi strani pa okoliščina, da bi taka zavrnitev lahko preprečila vložitev navedenih tožb in poleg tega zadevnim podjetjem, ki jim je lahko bila že odobrena vsaj delna imuniteta pred denarnimi sankcijami, omogočila, da se izognejo tudi svoji obveznosti povrniti škodo, ki je nastala zaradi kršitve člena 101 PDEU, in to na račun oškodovancev, zahteva, da je ta zavrnitev utemeljena s prevladujočimi razlogi varstva interesa, ki je zatrjevan in velja za vsak dokument, vpogled v katerega je zavrtnjen (zgoraj v točki 68 navedena sodba Donau Chemie in drugi, EU:C:2013:366, točka 47; glej tudi v tem smislu sklepne predloge generalnega pravobranilca Villalóna v zgoraj v točki 12 navedeni zadevi Komisija/EnBW, EU:C:2013:643, točka 78).
- 122 Zato samo obstoj tveganja, da bo neki dokument konkretno posegel v javni interes za učinkovitost zadevnega programa prizanesljivosti, lahko upraviči, da ta dokument ne bo razkrit (zgoraj v točki 68 navedena sodba Donau Chemie in drugi, EU:C:2013:366, točka 48; glej v tem smislu tudi sklepne predloge generalnega pravobranilca Villalóna v zgoraj v točki 12 navedeni zadevi Komisija/EnBW, EU:C:2013:643, točka 77).
- 123 Zato v skladu z ustaljeno sodno prakso, kadar Komisija ali nacionalna sodišča odločajo, sicer v pravnih in procesnih okvirih, ki so različni, o vprašanju dostopa do dokumentov, pridobljenih v okviru izvajanja programa prizanesljivosti, ki so v spisu postopka izvajanja pravil o konkurenci, ne smejo sprejeti rigidnega in absolutnega stališča, ki bi lahko posegal bodisi v učinkovito izvajanje pravil o konkurenci s strani nacionalnih organov, ki so zadolženi zagotoviti njihovo spoštovanje, bodisi v učinkovito izvrševanje pravic, ki iz teh pravil izhajajo za posameznike. Zato morajo od primera do primera tehtati med interesi, ki upravičujejo posredovanje takih dokumentov, in tistimi, ki upravičujejo njihovo varstvo. V okviru takega tehtanja morajo upoštevati vse relevantne okoliščine primera in zlasti interes prosilca za pridobitev dostopa do dokumentov, ki jih želi pridobiti zato, da bi utemeljil svojo odškodninsko tožbo, ob upoštevanju drugih možnosti, ki bi jih morebiti imel, na eni strani ter resnično škodljive posledice, do katerih tak vpogled lahko vodi, glede na javne interese ali legitimne interese drugih oseb na drugi strani (glej v tem smislu zgoraj v točki 68 navedeno sodbo Donau Chemie in drugi, EU:C:2013:366, točke od 30 do 34 in od 44 do 45, ter zgoraj v točki 12 navedeno sodbo Komisija/EnBW, EU:C:2014:112, točka 107).
- 124 Ti preudarki so še bolj tehtni, kadar, kot v konkretnem primeru, oseba, ki meni, da je žrtev kršenja pravil o konkurenci in ki je že vložila odškodninsko tožbo pred nacionalnim sodiščem, od Komisije zahteva dostop ne do „dokumentov, ki zadevajo prizanesljivost“ v spisu postopka, ki je privedel do odločbe, s katero je bila ugotovljena ta kršitev, temveč le do referenc na te dokumente v kazalu tega spisa. Ob tem, da zgolj navedba nevarnosti ogrožitve programa prizanesljivosti ne zadošča za utemeljitev odločbe, v kateri se na splošno in absolutno zavrača dostop do „dokumentov, ki zadevajo prizanesljivost“, v spisu – ne upoštevajo se resnično škodljive posledice, ki bi jih razkritej takih

dokumentov lahko povzročilo – pa tako sklicevanje še toliko manj lahko utemelji celostno in absolutno zavrnitev posredovanja zgolj referenc na te dokumente osebi, ki je zanje zaprosila zato, da bi utemeljila odškodninsko tožbo.

- 125 V konkretnem primeru zavrnitev prošnje tožeče stranke, kot ta pravilno izpostavlja, temelji na splošnih in spekulativnih preudarkih, in sicer da bi njihovo razkritje „lahko ogrozilo“ učinkovitost programa prizanesljivosti Komisije in tako oslabilo varstvo poslovnih interesov strank v teh postopkih ter varstvo namena inšpekcij, preiskav in revizij, ki so povezane s temi postopki (glej točki 105 in 106 zgoraj).
- 126 Vendar ti splošni in spekulativni preudarki v konkretnem primeru dejansko in pravno zadostno ne izkazujejo obstoja razumno predvidljivega tveganja konkretnega in dejanskega posega v interese, na katere se sklicuje Komisija, ki bi upravičevali absolutno zavrnitev razkritja datumov, naslovov in drugih referenc na „dokumente, ki zadevajo prizanesljivost“ v kazalu, torej ne zgolj zaupnih informacij, ki jih te reference lahko vsebujejo ali pa razkrivajo.
- 127 Taka zavrnitev v končni fazi odvzame pomen načelu, da je treba izjeme od pravice do dostopa do dokumentov razlagati in uporabljati restriktivno, tako da se zagotovi, da se vsak dokument ali vsak del dokumenta, ki ni zajet z izjemami iz Uredbe št. 1049/2001, lahko posreduje osebam, ki v zvezi z njim zaprosijo za dostop (glej v tem smislu in po analogiji zgoraj v točki 35 navedeno sodbo Svet/Access Info Europe, EU:C:2013:671, točka 40), razen če temu nasprotuje prevladujoč javni interes.
- 128 Tretjič, v delu, v katerem se stranki sklicujeta na odločbo z dne 7. marca 2012, in sicer za izpodbijanje oziroma utemeljitev zavrnitve posredovanja referenc za „dokumente, ki zadevajo prizanesljivost“, v kazalu spisa zadeve COMP/39.125, je treba opozoriti, da razlogovanje, ki je v njej navedeno in ga Komisija ponavlja v odgovoru na tožbo (glej točki 106 in 112 zgoraj), ravno tako kot razlogovanje, ki je v izpodbijani odločbi, ne zadoščata za konkretno splošno in absolutno zavrnitev dostopa tožeči stranki.
- 129 Zlasti, čeprav so v njej navedeni preudarki, ki lahko utemeljijo absolutno zavrnitev dostopa do referenc za nekatere vrste „dokumentov, ki zadevajo prizanesljivost“, ki so v kazalu naslovljene kot reference za „izjave“, ki so jih Komisiji predložila podjetja, ki so zaprosila za uporabo njenega programa prizanesljivosti (glej v tem smislu sklepne predloge generalnega pravobranilca Mazáka, predstavljene 16. decembra 2010 v zgoraj v točki 118 navedeni zadevi Pflaiderer, EU:C:2010:782, točki 44 in 47), pa odločba z dne 7. marca 2012 ne utemeljuje zavrnitve, ki zajema reference na vse te dokumente.
- 130 Poleg tega je iz spisa razvidno, da je tožeča stranka ob vložitvi prve prošnje pri Komisiji (16. februarja 2012) in takrat, ko je ta institucija sprejela dokončno odločitev v zvezi s tem (29. oktobra 2013), imela le začasno nezaupno različico odločbe Avtomobilsko steklo.
- 131 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da čeprav je Komisija to odločbo sprejela 12. novembra 2008, pa je na ta dan postala javna le začasna nezaupna različica, ki jo je tožeča stranka predložila v prilogi k tožbi. Šele med decembrom 2011 in avgustom 2012 sta namreč generalni direktorat „Konkurenca“ in pooblaščenec za zaslišanje Komisije odločila glede vsebine dokončne nezaupne različice te odločbe z vrsto aktov, pri čemer so tudi ti sami zdaj predmet dveh ničnostnih tožb pred Splošnim sodiščem (zadevi T-462/12, Pilkington Group/Komisija, ter T-465/12, AGC Glass Europe in drugi/Komisija) in predloga za izdajo začasne odredbe, v zvezi s katerim je bil najprej izdan sklep predsednika Splošnega sodišča (sklep z dne 11. marca 2013, Pilkington Group/Komisija, T-462/12 R, ZOdl., EU:T:2013:119), v pritožbi pa še sklep podpredsednika Sodišča (sklep z dne 10. septembra 2013, Komisija/Pilkington Group, C-278/13 P(R), ZOdl., EU:C:2013:558), kot je Komisija opozorila v odgovoru na tožbo. Glede na te spore pa dokončna nezaupna različica odločbe Avtomobilsko steklo še vedno ni postala javna, ko je Komisija obravnavala prošnji tožeče stranke, niti ko je slednja vložila to tožbo.

132 Začasna nezaupna različica odločbe Avtomobilsko steklo pa tožeči stranki ne omogoča, da natančno ugotovi „dokumente, ki zadevajo prizanesljivost“ v spisu zadeve COMP/39.125. Čeprav so v njej navedene informacije iz teh dokumentov, so bili namreč elementi, ki omogočajo ugotavljanje povezav med temi informacijami in dokumentom ali dokumenti, iz katerih so povzete, ter elementi, ki omogočajo individualno določitev teh dokumentov, večinoma odstranjeni.

133 V teh okoliščinah ni mogoče sprejeti, da je mogoče splošno in absolutno zavrnitev razkritja z izpodbijano odločbo utemeljiti s preudarki, ki so jih službe Komisije navedle v odločbi z dne 7. marca 2012, in sicer:

„Zaradi usklajevanja legitimnega interesa preglednosti svojih upravnih postopkov in interesa ohranitve privlačnosti programa prizanesljivosti Komisija objavi nezaupno različico svojih dokončnih odločb, v katerih opredli vse udeležence kartela in navede elemente, ki pomenijo kršitev pravil o konkurenci.

Iz razlogov, ki bodo izpostavljeni v nadaljevanju, informacije glede korespondence od strank, ki so zaprosile za uporabo programa prizanesljivosti ali korespondence z njimi [...], ki so v kazalu in ki do sedaj še niso bile razkrite z objavljeno odločbo [...] spadajo pod [izjemi iz člena 4(2), prva in tretja alineja, Uredbe št. 1049/2001].

[...]

V teh okoliščinah bi podajanje informacij o korespondenci v okviru programa prizanesljivosti, razen tistih, ki so v javni različici odločbe [Avtomobilsko steklo] [...], oslabilo varstvo poslovnih interesov.

[...]

V začasni javni različici odločbe [Avtomobilsko steklo] je Komisija že posredovala nekatere informacije, ki so povzete v kazalu (zlasti identiteta podjetij, ki so zaprosila za uporabo programa prizanesljivosti, in datum odločbe, s katero je bilo njihovih prošnji ugodeno). Preden je to storila, je primerjala pomembnost tega posredovanja in negativne posledice, ki bi jih to lahko imelo za učinkovito izvajanje programa prizanesljivosti (in torej za uporabo člena 101 PDEU). Vse druge navedbe, ki zadevajo to vrsto korespondence, pa so bile odstranjene v priloženem kazalu, saj bi podrobnejša opredelitev [zadevnih] dokumentov lahko ogrozila namen preiskave Komisije in ‚poslovne interese‘ strank postopka“ (točka 1.1, predzadnji in zadnji odstavek, točka 1.2, zadnji odstavek, in točka 1.3, predzadnji odstavek, odločbe z dne 7. marca 2012).

134 Nasprotno, ker sta izpodbijana odločba in odločba z dne 7. marca 2012 s sklicevanjem na začasno nezaupno različico odločbe Avtomobilsko steklo v praksi onemogočali ali vsaj pretirano otežili identifikacijo „dokumentov, ki zadevajo prizanesljivost“, ki so referencirani v kazalu, ki ga je zahtevala tožeča stranka, kar se razlikuje od obravnave referenc na druge dokumente v spisu (glej točke 75, 104 in 114 zgoraj), tožeči stranki ne omogočajo, niti da si ustvari mnenje o morebitni nujnosti pridobitve teh dokumentov zaradi utemeljitve svoje odškodninske tožbe pri Landgericht Düsseldorf, niti, *a fortiori*, da poizkusi utemeljiti razloge za to nujnost. Vendar pa s spoštovanjem take zahteve sodna praksa ne pogojuje samo razkritja teh dokumentov in njihove predložitve pred sodiščem v okviru odškodninske tožbe pred nacionalnim sodiščem (glej točko 69 zgoraj), temveč tudi priznanje prevladujočega javnega interesa s strani Komisije v primeru, ko ji je predložena prošnja na podlagi Uredbe št. 1049/2001 (glej točko 70 zgoraj). S tem izpodbijana odločba v praksi tožeči stranki preprečuje, da bi učinkovito izvrševala pravico do odškodnine, ki ji jo daje Pogodba.

135 Četrtrič in dodatno, kar zadeva izjavo Komisije na obravnavi, da mora v vsakem primeru varovati svoj program prizanesljivosti in dokumente, ki se nanj nanašajo, glede na njegovo bistveno vlogo pri odkrivanju kršitev pravil o konkurenci, kot to priznava Direktiva 2014/104/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. novembra 2014 o nekaterih pravilih, ki urejajo odškodninske tožbe po nacionalnem pravu za kršitve določb konkurenčnega prava držav članic in Evropske unije (UL L 349, str. 1) je treba

podati dve ugotovitvi. Sodna praksa priznava pomen takega programa, a hkrati poudarja, da javni interes za ohranitev njegove učinkovitosti ne more na splošno in absolutno prevladati nad drugimi prisotnimi javnimi in zasebnimi interesi, ki ravno tako zaslužijo varstvo in jih je treba z njim usklajevati v vsakem posameznem primeru (glej točke od 118 do 123 zgoraj). Poleg tega uvodna izjava 20 in člen 6(2) Direktive 2014/104 izrecno določata, da ta direktiva ne posega v pravila glede dostopa javnosti do dokumentov v skladu z Uredbo (ES) št. 1049/2001, kar je poleg tega poudarila sama Komisija v dupliki (glej točko 58 zgoraj).

136 Iz vsega navedenega izhaja, da izpodbijana odločba ni pravno zadostno utemeljena v delu, v katerem je v njej navedeno, da je treba splošno, celostno in absolutno domnevati, da bi to, da se tožeči stranki omogoči dostop do referenc na „dokumente, ki zadevajo prizanesljivost“, v kazalu spisa zadeve COMP/39.125, ogrozilo interese, ki so varovani z izjemama iz člena 4(2), prva in tretja alineja, Uredbe št. 1049/2001.

b) Zavrnitev dostopa do informacij glede identitete fizičnih oseb

137 V točki 5.2 izpodbijane odločbe je Komisija štela, da informacije glede identitete fizičnih oseb, ki so v kazalu, ne smejo biti posredovane tožeči stranki. Do te ugotovitve je prišla tako, da je najprej poudarila, da so te informacije osebni podatki v smislu člena 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001 ter člena 2(a) in člena 8(b) Uredbe (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 26 str. 102). Potem je Komisija v bistvu ocenila, da tožeča stranka ni izkazala razlogov, na podlagi katerih bi ji morala posredovati te podatke, in da obstajajo razlogi za stališče, da bi njihovo posredovanje lahko poseglo v legitimne interese oseb, na katere se nanašajo.

138 Glede tega člen 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001 določa, da institucije zavrnejo dostop do dokumenta, kadar bi njegovo razkritje oslabilo varstvo zasebnosti ali integritete posameznika, zlasti v skladu z zakonodajo Unije s področja varstva osebnih podatkov.

139 Ta določba, ki uvaja posebno ureditev in okrepi varstvo osebe, katere osebni podatki bi se lahko v nekaterih primerih posredovali javnosti, zahteva, da je treba morebitno poseganje v zasebnost in integriteto posameznika vedno preučiti in presoјati zlasti v skladu z Uredbo št. 45/2001 (sodba z dne 29. junija 2010, Komisija/Bavarian Lager, C-28/08 P, ZODL., EU:C:2010:378, točki 59 in 60).

140 Člen 2 Uredbe št. 45/2001 določa, da pomeni osebni podatek katero koli informacijo, ki se nanaša na določeno ali določljivo fizično osebo, in da obdelava osebnih podatkov pomeni kakršen koli postopek, ki se izvaja v zvezi z osebnimi podatki, med drugim iskanje, posredovanje s prenosom, širjenje ali drugačno omogočanje dostopa.

141 Člen 8(b) Uredbe št. 45/2001 med drugim določa, da se osebni podatki prenesejo prejemnikom, če ta dokaže potrebo po njihovem prenosu in če ni razloga za domnevo, da bi se morda poseglo v zakonite interese posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki. Ta določba se uporablja za vse prošnje, vložene na podlagi Uredbe št. 1049/2001, ki se nanašajo na pridobitev dostopa do dokumentov, ki vsebujejo osebne podatke (zgoraj v točki 139 navedena sodba Komisija/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, točka 63, in sodba z dne 2. oktobra 2014, Strack/Komisija, C-127/13 P, ZODL., EU:C:2014:2250, točka 101).

142 V konkretnem primeru tožeča stranka ne prereka ugotovitve Komisije, da so informacije o identiteti nekaterih fizičnih oseb, ki so v kazalu, osebni podatki. Niti ne prereka, da njena prošnja, da se ji posredujejo ti podatki, pomeni obdelavo osebnih podatkov. Graja le razlogovanje Komisije, na katero ta opira zavrnitev njihovega posredovanja tožeči stranki s tem, da v bistvu tej instituciji očita, da je do

takega sklepa prišla na podlagi splošnega razlogovanje glede varstva zasebnosti, namesto da bi podrobno navedla posamezne razloge, iz katerih posameznega podatka ni mogoče posredovati tožeči stranki.

- 143 Vendar pa je Komisija, prvič, upravičeno od tožeče stranke zahtevala, naj izkaže nujnost posredovanje zadevnih zasebnih podatkov v skladu s členom 8(b) Uredbe št. 45/2001. Kadar oseba, ki je zaprosila za dostop do dokumentov, ki vsebujejo osebne podatke, Komisiji ne predloži nobene izrecne in legitimne utemeljitve niti nobenega prepričljivega argumenta, da bi dokazala potrebo po posredovanju teh osebnih podatkov, ta institucija ne more tehtati različnih prisotnih interesov (glej v tem smislu zgoraj v točki 139 navedeno sodbo Komisija/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, točki 77 in 78, in zgoraj v točki 141 navedeno sodbo Strack/Komisija, EU:C:2014:2250, točka 107).
- 144 Drugič, Komisija je lahko glede na argumente, ki jih je konkretno podala tožeča stranka, ocenila, da dokaz za take potrebe v konkretnem primeru ni bil podan.
- 145 Iz izpodbijane odločbe je namreč razvidno, da je tožeča stranka potrebo po posredovanju zadevnih podatkov utemeljila z dejstvom, da „so [bile] informacije glede imen fizičnih oseb[...] preveč omejene, da bi [tožeči stranki] omogočile izvrševanje njenih pravic“. Tožeča stranka v tožbi ne prereka te ugotovitve Komisije. Nasprotno, pri prej navedenem še vedno vztraja pred Splošnim sodiščem, ko trdi, prvič, da „potrebuje te informacije“, drugič, da „če imena zadevnih oseb niso v kazalu, bo njena pravica do dostopa znatno oslABLJENA, saj je to zanjo edini način, da ugotovi pomembne dokumente“, in tretjič, da „tudi če bi morala izkazati potrebo po navedbi imen fizičnih oseb (*quod non* [...]), je ta pogoj v vsakem primeru izpolnjen“, saj je „dovolj izkazala, da [je] [potrebovala] te informacije, da lahko pridobi odškodnino za škodo, ki ji je nastala.“
- 146 Glede na te splošne in abstraktne utemeljitve se je Komisija nanje lahko oprla za splošno oceno, da „ne vidi nobenega razloga, ki bi utemeljeval javno razkritje [zadevnih] podatkov“ in da „potreba po posredovanju zadevnih osebnih podatkov [...] ni bila izkazana“ (glej po analogiji zgoraj v točki 12 navedeno sodbo Komisija/EnBW, EU:C:2014:112, točki 105 in 132).
- 147 Trditve, s katerimi se izpodbija zavrnitev dostopa do informacij glede identitete fizičnih oseb, je torej treba zavrniti.

c) Zavrnitev dostopa do imen tretjih podjetij

- 148 V točki 5.3 izpodbijane odločbe je Komisija menila, da imena različnih kategorij podjetij, ki „poslujejo v sektorju dvigal in tekočih stopnic“ ali ki imajo poslovne odnose s podjetji, ki so naslovniki odločbe avtomobilsko steklo, ne morejo biti posredovane tožeči stranki, ker bi razkritje njihove identitete, in torej njihovega sodelovanja v postopku ali njihovih poslovnih odnosov s strankami v postopku, lahko škodilo njihovem ugledu in njihovim poslovnim interesom.
- 149 V zvezi s tem je očitno, da ne glede na pisno pomoto v izpodbijani odločbi ni mogel obstajati razumen dvom o tem, da se je Komisija nameraval sklicevati, kot je navedla v odgovoru na tožbo, in to ni bilo prerekano, na imena podjetij, ki ne poslujejo v sektorju dvigal in tekočih stopnic, ampak v sektorju avtomobilskega stekla, na katerega se je edino nanašala zadeva COMP/39.125. V zvezi s tem torej ni mogoče ugotoviti nobene nezadostnosti obrazložitve.
- 150 Kar zadeva utemeljenost, je treba najprej opozoriti, da je Komisija, ne da bi napačno uporabila pravo, lahko zavrnila prvo prošnjo tožeče stranke v delu, v katerem se je nanašala na zadevno kategorijo informacij, s tem, da se je oprla na splošno domnevo (glej točko 94 zgoraj).

- 151 Dalje, treba je šteti, da se Komisija s sklicevanjem na „ugled“ in „poslovne interese“ različnih kategorij zadevnih podjetij za zavrnitev posredovanja njihovega imena tožeči stranki v bistvu sklicuje zlasti na splošno domnevo, da bi razkritje identitete teh pravnih oseb načeloma oslabilo varstvo poslovnih interesov tretjih, ki ga zagotavlja člen 4(2), prva alineja, Uredbe št. 1049/2001, kot je ta institucija opozorila v odgovoru na tožbe, ne da bi bilo to prerekano.
- 152 Nazadnje, treba je ugotoviti, da tožeča stranka konkretno uporabe te splošne domneve ne izpodbija tehtno.
- 153 Prereka namreč samo možnost Komisije, da uporabi tako domnevo. Iz sodne prakse, navedene v točkah 39 in 44 zgoraj, pa izhaja, da Komisija, ki mora v okviru postopkov izvajanja pravil o konkurenci zbrati kočljive poslovne informacije glede strategije in dejavnosti strank v postopku ter glede njihovih poslovnih odnosov s tretjimi, to lahko stori.
- 154 Poleg tega tožeča stranka navaja, da so poslovni odnosi, ki se lahko razkrijejo z razkritjem identitete pravnih oseb, ki so referencirane v kazalu, ker so starejši od petih let, torej preveč „stari“ da bi se zanje lahko štelo, da so še vedno zajeti z izjemo iz člena 4(2), prva alineja, Uredbe št. 1049/2001. Tak argument, poleg tega da je presplošen, da bi lahko izpodbil splošno domnevo, ki jo je uporabila Komisija, ni odločilen. Čeprav je v zvezi s tem sicer res, da iz sodne prakse izhaja, da so informacije, ki so bile tajne ali zaupne, vendar so stare pet let ali več, zastarele, razen če se, izjemoma, ne dokaže, da kljub starosti še vedno vsebujejo bistvene podatke o ali tržnem položaju zadevnega podjetja (glej sklep z dne 22. februarja 2005, Hynix Semiconductor/Svet, T-383/03, ZOdl., EU:T:2005:57, točka 60 in navedena sodna praksa). Ravno tako je iz sodne prakse bolj na splošno razvidno, da so morebitne negativne posledice razkritja kočljive poslovne informacije toliko manj pomembne, kolikor so te informacije stare (glej v tem smislu sklep z dne 19. junija 1996, NMH Stahlwerke in drugi/Komisija, T-134/94, od T-136/94 do T-138/94, T-141/94, T-145/94, T-147/94, T-148/94, T-151/94, T-156/94 in T-157/94, EU:T:1996:85, točki 24 in 32). Vendar to ne izključuje, da so te informacije še vedno lahko pokrite z izjemo iz člena 4(2), prva alineja, Uredbe št. 1049/2001, kot to izhaja iz sodne prakse, navedene v točki 63 zgoraj.
- 155 Argumente, s katerimi se izpodbija zavrnitev dostopa do imen tretjih oseb, je torej treba zavrniti, ne da bi bilo treba obravnavati, ali je te navedbe poleg tega treba šteti za osebne podatke, kot navaja Komisija v odgovoru na tožbo, ne glede na to, da v zvezi s tem v izpodbijani odločbi ni nobene navedbe, poleg tega pa je ni niti v odločbi z dne 7. marca 2012, v kateri je ta razlog za zavrnitev naveden le v zvezi z imeni fizičnih oseb v kazalu.

d) Zavrnitev dostopa do drugih kočljivih poslovnih informacij

- 156 V točki 5.4 izpodbijane odločbe je Komisija ugotovila, da kazalo vsebuje kočljive poslovne informacije, ki obsegajo imena proizvajalcev avtomobilov in reference za modele vozil. Poleg tega je navedla, da so nekatera podjetja, ki so bila naslovniki odločbe Avtomobilsko steklo, pred Splošnim sodiščem vložila ničnostne tožbe, ki se specifično nanašajo na vprašanje, ali morajo biti nekatere od teh informacij še naprej obravnavane zaupno ali pa so lahko, nasprotno, v dokončni nezaupni različici te odločbe. Zato je odločila, da ni dolžna „v tej fazi razkriti informacij, ki bi lahko še naprej ostale zaupne v skladu s sodbo Splošnega sodišča“.
- 157 Prvič, v zvezi s tem je treba ugotoviti, da čeprav je obrazložitev izpodbijane odločbe precej strnjena, je dovolj natančna, da tožeči stranki omogoča seznanitev z vsebino, Splošnemu sodišču pa izvedbo nadzora zakonitosti.
- 158 Drugič, glede utemeljenosti je treba ugotoviti, da tožeča stranka ne izpodbija tehtno razlogovanja, na podlagi katerega je Komisija štela, da zadevne informacije spadajo v izjemo iz člena 4(2), prva alineja, Uredbe št. 1049/2001.

- 159 Tožeča stranka namreč zgolj navaja, da tožbe, na katere se sklicuje Komisija, zadevajo vprašanje, ali morajo biti zadevne informacije dostopne splošni javnosti, medtem ko se njena tožba nanaša na vprašanje, ali jih je treba posredovati osebi, ki meni, da je oškodovana zaradi kršitve, ugotovljene v odločbi Avtomobilsko steklo, in da je treba prisotne interese v teh dveh primerih tehtati različno. Tak argument pa v bistvu privede do stališča, da mora javni interes prevladati nad izjemo, na katero se Komisija sklicuje za zavrnitev razkritja zadevnih podatkov. Ne razlikuje se torej od podredno navajenega argumenta v zvezi s tem, kar poleg tega tožeča stranka v tožbi priznava. Zato bo obravnavan v tem okviru (glej točko 162 in naslednje v nadaljevanju).
- 160 V delu, v katerem tožeča stranka izpodbija splošno domnevo, ki so jo dopolnilno navajale službe Komisije v odločbi z dne 7. marca 2012, zato da ji zavrnejo posredovanje zadevnih informacij, je treba poudariti, da je ta argument brezpredmeten. V izpodbijani odločbi se namreč Komisija, v nasprotju z navedbami v odgovoru na tožbo, ni oprla na tako splošno domnevo, in sicer da bi razkritje teh informacij načeloma oslabilo varstvo poslovnih interesov strank postopka. Nasprotno, ta institucija se je omejila na zavrnitev njihovega posredovanja „v tej fazi“ glede na obstoj tožb pred Splošnim sodiščem.
- 161 Argumente, s katerimi se izpodbija zavrnitev dostopa do drugih kočljivih poslovnih informacij, je torej treba zavrniti.

2. Prevladujoč javni interes, ki ga zatrjuje tožeča stranka

- 162 Tožeča stranka v okviru svoje argumentacije, s katero izpodbija zavrnitev dostopa do informacij glede imen fizičnih oseb in do drugih kočljivih poslovnih informacij, navaja, da Komisija neutemeljeno ni upoštevala prevladujočega javnega interesa, in sicer da se žrtvam protikonkurenčnih ravnanj omogoči uveljavljanje pravice do odškodnine, pri tem pa bi ta institucija morala ugotoviti prevlado tega javnega interesa nad interesi, ki jih varujejo izjeme, na katere se opira izpodbijana odločba za zavrnitev posredovanja teh informacij tožeči stranki, saj so te potrebne za to, da tožeča stranka lahko učinkovito izvršuje svojo pravico do odškodnine.
- 163 Glede tega je iz sodne prakse, navedene v točkah od 66 do 70 zgoraj, razvidno, da tako splošni preudarki sami ne morejo prevladati nad razlogi, ki upravičujejo zavrnitev dostopa do dokumentov iz spisa postopka izvajanja pravil o konkurenci. Zato mora vsakdo, ki želi doseči povrnitev škode, ki mu je nastala zaradi kršitve pravil Unije o konkurenci, dokazati potrebo po vpogledu v posamezen dokument iz spisa Komisije, da lahko ta od primera do primera tehta prisotne interese. Če take potrebe ni, interes, ki ga ima za povrnitev škode, ki mu je nastala zaradi kršitve pravil Unije o konkurenci, ne more biti prevladujoč javni interes v smislu člena 4(2) Uredbe št. 1049/2001.
- 164 V konkretnem primeru tožeča stranka na splošno in abstraktno trdi, da je potrebno, da se ji posredujejo vsa imena fizičnih oseb, navedena v kazalu, in vse kočljive poslovne informacije v tem dokumentu zato, da se ji omogoči izvrševanje njene pravice do odškodnine.
- 165 Po drugi strani pa v okviru predmetne tožbe ne navaja niti ne trdi, da bi navajala, v prošnji in potrdilni prošnji, ki ju je prej vložila pri Komisiji, konkretne elemente, ki bi lahko potrdili verodostojnost potrebe po pridobitvi katere koli izmed teh informacij, na primer z navedbo specifičnih dejanskih ali pravnih argumentov za to, da bi jim pridobitev take informacije lahko pomagala pri utemeljitvah pred nacionalnim sodiščem, ki odloča o njenih zahtevkih.
- 166 V teh okoliščinah je treba, kot pravilno poudarja Komisija, zavrniti argument obstoja prevladujočega javnega interesa.

167 Glede na vse navedene preudarke je treba ugoditi zadevnim tožbenim razlogom v delu, v katerem se z njimi tožeči stranki zavrača dostop do referenc na „dokumente, ki zadevajo prizanesljivost“, v kazalu spisa zadeve COMP/39.125, v preostalem pa jih zavrni.

168 V tem delu je torej treba izpodbijano odločbo razglasiti za nično.

Stroški

169 V skladu s členom 134(3) Poslovnika Splošnega sodišča vsaka stranka nosi svoje stroške, če vsaka stranka uspe samo deloma. Poleg tega lahko Splošno sodišče v skladu s členom 138(3) Poslovnika intervenientu, ki ni eden izmed subjektov iz odstavkov 1 in 2 tega člena, naloži, da nosi svoje stroške.

170 Ker sta v konkretnem primeru tožeča stranka in Komisija s svojim predlogi le deloma uspeli, vsaka nosi svoje stroške. Družba ŠGSD nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji senat)

razsodilo:

- 1. Odločba Komisija Gestdem 2012/817 in 2012/3021 z dne 29. oktobra 2013, s katero sta bili zavrjeni prošnji za dostop do dokumentov v spisu zadeve COMP/39.125 (Avtomobilsko steklo), se razglasi za nično v delu, v katerem z njo družbi Axa Versicherung AG zavrača odobritev dostopa do referenc na „dokumente, ki zadevajo prizanesljivost“, v kazalu tega spisa.**
- 2. V preostalem se tožba zavrne.**
- 3. Družba Axa Versicherung in Evropska komisija nosita vsaka svoje stroške.**
- 4. Družba Saint-Gobain Sekurit Deutschland GmbH & Co. KG nosi svoje stroške.**

Papasavvas

Forwood

Bieliūnas

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourg, 7. julija 2015.

Podpisi